

ЧЕРВЕНЬ Ч. 6, 1981

JUNE, No 6, 1981

НАШЕ ЖИТТЯ OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XXXVIII ЧЕРВЕНЬ, Ч. 6, 1981

JUNE, No 6, 1981 Vol. XXXVIII

ЗМІСТ

Молитва Митрополита Кир Степана	1
Відкриття XIX Конвенції СУА. Слово голови І. Рожанковська	1
Привіт Митрополита Мстислава	2
Письмо до Папи Івана Павла II	2
Нововибрана Головна Управа СУА	3
Загальні резолюції XIX Конвенції	3
Провід СУА на авдієнції у Митрополита	4
О. Процюк. Поконвенційні розважання	5
Український Музей	7
Вік технічного розуму — любов — відповідальність (Слово У. Любович)	8
Вітаємо з днем народження	10
М. Тарнавська. Ukrainian duty	11
Дума про Марусю Богославку	12
Duma about Marusia from Bohuslav	13
Д-р І. Сеньків. II Європейський Парламент	14
С. Наумович. Любовно-політична історія	15
Тільки між нами і телефоном. Л. Калинович	16
О-КА. Погана вістка швидко летить	17
О. Борушенко. Оксана Нарожняк	17
А. Совачева. Кризь пориви життя	16
Дописи. Вечір Г. Черинь у Дітройті	19
Вісті з Централі	20
СФУЖО	21
Our Life	23
Вишивка. Мережані серветки	26
Харчування. Л. Гриців. Скорі potravи	27
Надіслані книжки	27
Хроніка. Округа Чікаго	26
Посмертні згадки	32
Замість квітів	33, 36
Нашим малютам	34

Головна Управа СУА і Адміністрація Нашого Життя

108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003
тел. (212) 533-4646

Our Life Editor Ulana Llubovych
тел. (212) 674-5508

Український Музей

203 Second Ave., New York, N.Y. tel (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня.

Редактор — Уляна Любович

Редакційна колегія: Світлана Андрушків, Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець.

"Розвага — забава" ред. Віра Андрушків.

Мовна редакція — Наталя Лівницька-Холодна.

На обкладинці: Килим показаний на виставці в Балч Інституті
Our cover. Kilim — from the kilim Exhibit at Balch Institute.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices".

© Copyright 1981 Ukrainian National Women's League of America, Inc.
International Copyright Secured — All Rights Reserved
Made in U. S. A.

ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська — голова

Теодозія Савицька — 1-ша заступниця голови

Марія Томоруг — 2-га заступниця голови

Лідія Гладка — 3-тя заступниця голови

Наталія Даниленко — 4-та заступниця голови

Уліта Ольшанівська — протоколярна секретарка

Марія Савчак — кореспонденційна секретарка

Розалія Полчі — англомова секретарка

Ольга Літєлло — касирка

Іванна Ратич — фінансова секретарка

Ольга Гнатейко — вільний член

Оксана М. Куйбіда — вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Марія Крамарчук — організаційна

Оксана Ленець — культурно-освітня

Любов Волинець — музейно-мистецька

Ольга Гайдук — виховна

Анна Кравчук — суспільної опіки

Ірена Качанівська — касирка суспільної

опіки стипендій

Ірена Чайківська — пресова

Ірена Куровицька — зв'язків у Нью-Йорку

Марта Федорів — зв'язків у Вашингтоні

Людмила Сакс — статутова

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ольга Муссаковська — голова

Ірена Кіндрачук, Леся Гой — членки

Евгенія Новаківська

Ростислава Яхницька — заступниці

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ліда Колодчин — Дітройт

Наталія Даниленко — Філадельфія

Оксана Щурова — Нью Йорк

Іванна Мартинець — Північний Нью Йорк

Ліда Гладка — Нью Джерзі

Марія Почтар — Округа Огайо

Марія Семків — Чікаго

Марія Гижя — Нова Англія

Тетяна Дурбак — Південний Нью Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ:

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
Notting Hill Gate, London W.2

АВСТРАЛІЯ: "Library & Book Supply"

16a Prospect St.
Gleroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ: Daria Melnykovich

c/o N. 7 867 93 de Paris
26 rue de Tercy, Paris 18-2,
France

НІМЕЧЧИНА: Ukrainischer Frauenverband

Haus der Begegnung
8 München 5, Rumfordstr. 21

МОЛИТВА ЇХ ЕКСЦЕЛЕНЦІЇ, ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕНОГО МИТРОПОЛИТА КИР СТЕПАНА, ПІД ЧАС БЕНКЕТУ ХІХ КОНВЕНЦІЇ СУА — 24-ГО ТРАВНЯ 1981

Во Ім'я Отця І Сина І Святого Духа, АМІНЬ. (3 рази).

Всемогучий Боже, Отче Небесний, Ісусе Христе, Сине Божий, і Святий Душе, Пресвята Тройце! Зглянься на нас зібраних тут усіх, на членів Союзу Українок Америки, вибраний новий Провід.

Благослови їх усіх, і їх родини і всіх нас отут зібраних.

Благослови їх і нагороди їх за прикладну й жертвенну працю, з любови до свого ближнього, з любови до свого українського люду, до наших народних традицій.

Благослови їх змагання, їх пляни й їх труди. Хай їхня прикладна громадська праця, їхнє вміння полагодити суперечні погляди, їхнє вміння об'єднати у безкорисній громадській праці — членів старої нової еміграції, тут роджених і тут ненароджених, молодших і старших, об'єднає взаємною любов'ю у взаємній праці, взаємному змаганні.

Хай цей приклад їхньої допоможе і другим нашим організаціям громадським і політичним, знайти спільну мову, простити один одному, обняти брат брата, у взаємній любові і в згоді й єдності служити Тобі, Боже, як одна родина люб'ячих дітей Твоїх.

Господи Боже, благослови отих наших матерів щоб за їхнім прикладом ми могли зберегти українську родину. Щоб вони могли викресати у серцях наших молодих юнаків і юначок ту любов до свого народу, яка диктувала б їм дружитися з членами свого народу, щоб наша родина жила й розвивалася зроду врод. Бо тільки тоді збережемо нашу ідентичність, яку Ти нам дав, Господи Боже; бо Ти міг покликати нас на той світ як членів іншого народу та Твоя свята воля була, щоб ми були тим чим є, українцями.

Благослови, Господи Боже, тих наших матерів щоб вони могли зберегти нашу молодь у наших громадах, у наших церквах і щоб за їхнім прикладом, їхньою взаємною любов'ю, могли привернути тих, що відійшли від нас, що відчужились від нас, щоб вони вернулися назад до свого дому.

Христе Боже, благослови і тут і навіки слугам Твої, бо Ти святий, завжди, нині і повсяк час і на віки віків.

Во Ім'я Отця, І Сина І Святого Духа, АМІНЬ (3 рази).
Христос Воскрес!

ВІДКРИТТЯ ХІХ КОНВЕНЦІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Слово голови СУА Іванни Рожанковської

За останні три роки ми зробили спільними силами великий крок вперед. Ми були активні у своїй українській громаді. У малих осередках нашого поселення Відділи СУА є часто найбільш активними громадськими клітинами. У минулій каденції постало 9 нових Відділів, зорганізовано 4 нові світлички. Відбулися сотки різнорідних імпрез як літературні і розвагові вечори, вшанування визначних постатей сучасного і минулого, виставки, базари. СУА продовжував стипендійну акцію, допомогу "бабусям", засновано ще одно бюро суспільної опіки, членство відгукнулося щедро на допомогу дисидентам, що прибули до Америки, постійно складає пожертви на фонд допомоги репресованим. 2 Округи і 16 Відділів стали меценатами Українського Музею, в тім 3 Відділи вдруге, 6 Відділів стало добродіями.

Активність Відділів віддзеркалюють їхні грошеві обороти, що в останній каденції виносили понад 375.000 дол.

Наші успіхи, безперечно, великі, за те — моя щира подяка членству організації.

Висліди праці референток Головної Управи повністю залежать від того, як управи Округ і Відділів сприймають їхні напрямні.

Є у нас теж хиби, які можемо усунути лише спільними силами. До цього одначе необхідна зміна

ставлення членства до організації як цілості, до наших важливих завдань у громаді. Сучасна ситуація вимагає від нас уваги до близького, але теж візії далекого — в часі і просторі.

У конвенції бере участь 175 делегаток — найбільша кількість в історії СУА. Наша організація сьогодні велика і сильна, але цей факт не може приспати нашої чуйности. Мусимо поставити собі питання, що буде за десять років? Як буде виглядати членство і провід СУА? Візія майбутнього мусить надати напряму нашій праці сьогодні. Акція приєднання членства мусить перестати бути пустою фразою, а стати спільним зусиллям усього членства. Недавно в Америці переводили опитування про добровільну працю (волонтірс) 80 відсотків тих, що відповіли негативно, подали як причину: "до мене ніхто не звертався". Скільки тисяч українських жінок між нами, до яких досі ніхто не звертався? Чи маємо виправдання нашої байдужости? У 1974 р. Округа Дітройт мала 484 членки, сьогодні нараховує 590. Коли б усі округи були завдали собі труду, ми сьогодні мали б 1.000 нових членок.

Від 1971 р. референтка суспільної опіки д-р Теодозія Савицька переорганізувала започатковану раніше стипендійну акцію і поставила її на ширшу громадську базу. За 10 років ця нова ідея не дійшла ще до всіх Відділів, і ми часто дістаємо листи, щоб

Головна Управа
Союзу Українок Америки,
Філадельфія, Па.

Вельмидостойні Пані!

Прийміть сердечну подяку за запрошення на бенкет з нагоди XIX-ої Конвенції Союзу. На жаль — друга половина місяця травня, пов'язана з X-тим Собором нашої Церкви в США, що унеможливує мені скористати з Вашого дійсно милого запрошення.

Тому тільки цією дорогою маю змогу привітати Вш. Учасниць Конвенції та побажати їм Божої допомоги для здійснення вельми почесних завдань, що ними обтяжило Боже провидіння Союзу Українок Америки. Нехай же Боже благословення перебуває з усіма Вами.

Христос Воскрес!
Щиро відданий у Хресті

Митрополит.

До
Його Святості
Папи Римського Івана Павла II
Ватикан

Святіший Отче!

Українські жінки, що з'їхалися з усіх стейтів Америки на XIX Конвенції Союзу Українок Америки цією дорогою висловлюють свій глибокий біль з приводу жалюгідного нападу, якого жертвою стала особа Вашої Святості. Ця подія потрясла сумлінням світу.

Ми, як і інші народи з подивом, любов'ю і надією спідкували за дією Їх Святості. Український нарід надіється і вірить, що Ваша поміч і Ваші молитви допоможуть нам у змаганнях до освободження нашої Церкви й народу.

Молимо Бога про швидкий поворот до повного здоров'я, щоб увесь Божий люд міг знову бачити Ваш добрий усміх і чути Ваші надхненні, добрі, сповнені любов'ю до Бога і людей слова.

Ваші в Хресті

За Головну Управу Союзу Українок Америки

Марія Савчак
секретарка

Іванна Рожанковська
голова

Відділові приділити стипендиста. Замість приєднати спонзорів, а власними фондами піддержати інші важливі цілі СУА, ці Відділи ідуть по лінії найменшого опору. Анна Макух, реф. суспільної опіки 49 Відділу у Боффалота б. довголітня його голова, від 1973 р. збрала на стипендійну акцію від спонзорів 20.000 дол. Коли б усі відділи були виявили таке зрозуміння, ми були б збрали за 8 років коло 2,000.000 дол. Анна Макух має ще й ту прикмету, що жертвенність починає від себе. Вона, її чоловік і троє синів є спонзорами стипендійної акції.

У квітні 1977 р. Екзекутива вислала обіжник до Відділів з проханням приєднувати індивідуальних членів Українського Музею. Дуже скоро ми одержали список 9 членів і їхні вкладки від далекого 16 Відділу у Мінеаполіс. Коли б усі Відділи були виявили таке зрозуміння, ми були б одразу мали 1.000 членів і створений нами музей був би оминув фінансові труднощі, з якими бореться до сьогодні. За 4 роки велика Округа Дітройт здобула 16 членів, Чікаго 13, а поблизька Округа Нової Англії 14. За допомогою наших відділів і Управи Українського Музею Стейт Нью-Йорк здобула 295 членів, Нью Джерзі 144, Філадельфія 49.

Подаю ці маркантні приклади лише для того, щоби представити членству, яка важлива є співпраця та спільна відповідальність за почини організації, скорий відгук та ентузіязм. Очевидно, багато більше Відділів включилося в акції стипендійну та приєднання членів музею, але є й такі, що досі не відгукнулись.

Наше членство жертвенне, працює з посвятою, проте часто за дрібними, буденними справами, забуває про великі. У спільних нарадах мусимо встановити пріоритети нашої діяльності, узгіднити методи та засоби для дальшої дії. Конвенційні резолюції зобов'язують усіх, пам'ятаймо про те, коли будемо їх схвалювати.

Для існування української еміграції в майбутньому як національно свідомої групи, необхідні різні елементи. Одним з них є збереження установ та організацій, що залишилися б підвалинами громадського життя. Нашим обов'язком є забезпечити дальше існування СУА та Українського Музею. Це не станеться автоматично, мимохідь. До цього необхідно глибоко й сумлінно підготуватися та зужити послідовно зусилля всіх нас, кожної членки СУА. Відповідальність за майбутнє СУА в руках най-

НОВОВИБРАНА ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
1981-1984

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Іванна Рожанковська — голова
Теодозія Савицька — 1-ша заступниця голови
Марія Томоруг — 2-га заступниця голови
Лідія Гладка — 3-тя заступниця голови
Наталія Даниленко — 4-та заступниця голови
Уліта Ольшанівська — протоколярна секретарка
Марія Савчак — кореспондентська секретарка
Розалія Полчі — англійська секретарка
Ольга Літепло — касирка
Іванна Ратич — фінансова секретарка
Ольга Гнатейко — вільний член
Оксана М. Куйбіда — вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Марія Крамарчук — організаційна
Оксана Ленець — культурно-освітня
Любов Волинець — музейно-мистецька
Ольга Гайдук — виховна
Анна Кравчук — суспільної опіки
Ірена Качанівська — касирка суспільної опіки
стипендій
Ірена Чайківська — пресова
Ірена Куровицька — зв'язків у Нью-Йорку
Марта Федорів — зв'язків у Вашингтоні
Люїза Сакс — статутова

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

Ольга Муссаковська — голова
Ірена Кіндрачук, Леся Гой — члени
Евгенія Новаківська,
Ростислава Яхницька — заступниці

вищого тіла організації, делегаток сьогоднішної Конвенції.

СУА і Український Музей це цінність нашого членства, це теж цінність української громади у діаспорі — вони заслуговують на збереження.

Ми перебрали досвід і спадщину минулих поколінь українських жінок, які простелили нам шлях. Багато з них заплатили життям за любов до батьківщини, за право служити народові. Пізнаймо і шануймо цю спадщину та намічуймо дальшу дорогу. З минулого треба вчитися, а не жити ним.

Пошана для минулого, увага до близького і візів далекого нехай буде моттом XIX Конвенції СУА.

Пересторогою для нас нехай будуть віщі слова Лесі Українки з поеми п.н. "І ти колись боролась", у якій вона кличе до Господа:

*... "Розбий, розсій нас геть по цілім світі,
Тоді либонь журба по ріднім краю
Навчить нас, де і як його шукать.
Тоді покаже батько своєму сину
На срібне мариво у далині
І скаже: "Он земля твого народу!
Борись і добувайся батьківщини,
Бо прийдеться загинуть у вигнанні
Чужою — чуженицею, в неславі"...*

XIX КОНВЕНЦІЯ СУА
ЗАГАЛЬНІ РЕЗОЛЮЦІЇ

1. XIX Конвенція СУА вітає Український Народ на батьківщині і поза рідними землями, висловлює свою любов, признання й подив для тих, хто словом і ділом бере участь та піддержує рух спротиву й змагання до волі й незалежності. Усі почини нашої організації підпорядковуємо змаганням за незалежність, задержанню ідентичності й плеканню любови до України.

2. XIX Конвенція вітає Ієрархів і Духовенство Українських Церков, а зокрема Його Блаженство Патріярха Йосифа і Його Блаженство Митрополита Мстислава.

3. Вітаємо Світовий Конгрес Вільних Українців і його провід та бажаємо успішної підготовки до наступного Конгресу, в дусі повної консолідації українського громадського життя в діаспорі та підпорядкування його одній ідеї змагання до свободи й незалежності нашого народу.

4. Зокрема наша праця й увага повинні бути звернені на потреби української родини. В тій цілі у програмах праці повинні бути зустрічі з батьками, доповіді та інші засоби для скріплення українських родин, як теж треба звернути увагу на плекання українських родинних традицій, які особливо характерно відзеркалюються у наших святочних обрядах (різдвяних, великодніх, весільних і т. п.).

5. В програмах праці наші Округи та Відділи повинні брати до уваги потреби старших, інвалідів та упосліджених калік, організування помочі й опіки над ними. До цього закликають теж ОН проголошенням 1981 року роком інвалідів.

6. Окрему увагу присвятити рідній мові, яка в Україні зазнає особливого переслідування. Влаштувати курси, поширювати допоміжні посібники для вивчення й плекання рідної мови.

7. Вітаємо Управу Українського Музею в Нью-Йорку та закликаємо громадянство піддержати морально й матеріально його існування і розвиток.

Резолюційна Комісія

Марія Савчак,

Уляна Любович, Христя Навроцька.

У нарадах взяло участь 207 делегаток та 120 гостей. Резолюції прийнято одногосно.

Головну Управу вибрано одногосно

У наступних числах "Нашого Життя" подамо резолюції поодиноких референтур.

ПРОВІД СУА НА АВДІЄНЦІЇ У ПРЕОСВЯЩЕНОГО МИТРОПОЛИТА КИР СТЕПАНА СУЛИКА

Преосвященніший Владика Кир Степан і о. Тома Бариляк в часі зустрічі з Головною Управою СУА, номінаційною комісією і урядничками СУА

His Eminency, Metropolitan Kyr Stephan & father Barylak meeting with the UNWLA Executive Board, nominating committee & clerks.

Напередодні XIX Конвенції СУА, в п'ятницю 22-го травня, членки Головної Управи СУА, членки номінаційної комісії Наталка Дума і Наталка Клапшак, директорка канцелярії Марта Данилюк і секретарка Омеляна Рогожа, редакторка Уляна Любович удалися до будинку біля церкви св. Миколая при вул. 24-ій у Філадельфії, де була умовлена авдієнція. Митрополит Кир Степан Сулик прибув у товаристві парохів цієї церкви о. Томи Бариляка.

Голова СУА привітала коротким словом Владика, подякувала за те, що погодився на цю зустріч, знайшов для неї час та можливість. Присутні представилися Владиці по черзі.

Референтка суспільної опіки Теодозія Савицька вручила при цій нагоді друковані матеріали про діяльність цієї ділянки, що Владика прийняв з подякою. Виховна референтка Орися Лончина теж передала матеріали з своєї ділянки, при чому Владика дякуючи, погратулював пані Орисі за її двох синів, які ідучи за своїм покликанням стали священиками.

Після короткого слова Владики і відповідях та дружній розмові, присутні пішли до церкви св. Миколая де о. Тома Бариляк відслужив молебен до Пречистої Диви Марії. Спів місцевого хору, гарна церква та ще й правдиво весняна погода створили гарний, милий настрій і залишили милий спогад.

Після молебня 10-ий Відділ запросив усіх на

вечерю до аудиторії парафіяльної школи. Почесними гостями були передусім Владика, та парох церкви св. Миколая о. Тома Бариляк. Була теж присутня почесна голова СУА Лідія Бурачинська.

Владика провів молитву, сказав декілька слів, відповідала голова СУА Іванна Рожанковська. Дружня розмова продовжила вечір поза передбачений час.

Прийняття було смачне і елегантне з вишуканими стравами та напитками. Приготовлене 10-им Відділом меню доповнив 20-ий Відділ дарунком — шампаном, при якому присутні відспівали многолітсвіє Преосвященному Владиці, нашій організації і її проводові, господарям і всім присутнім.

3 ВИСТАВКИ КИЛИМІВ У БАЛЧ ІНСТИТУТІ ДЛЯ ЕТНІЧНИХ СТУДІЙ

На обкладинці один з килимів показаних на виставці в Балч Інституті для етнічних студій у Філадельфії. У програмі XIX Конвенції були відвідини цієї виставки, про що напишемо окремо. Килим на обкладинці ч. каталогу 16.

(118 1/4 × 84 1/2 ін.) Косів, Івано-Франківська область, Західня Україна. 1920-1930 рр.

Основа з конопляних ниток з різнокольоровою вовняною пряжею тканною перебором. Взір складається зі стилізованих рослинних мотивів. Контрастна кайма. На обох кінцях тороки.

Виконаний у майстерні "Гуцульське Мистецтво" у Косові.

(XIX КОНВЕНЦІЯ СУА —
ФІЛЯДЕЛЬФІЯ,
23-ГО-25-ГО ТРАВНЯ 1981)

Загальний вид на залю нарад

XIX Конвенція Союзу Українок закінчилася. Відчитано резолюції. Було декілька "внесків і запитів", жіноцтво збило прапори. Запаксовані валізки. Оклики: "До наступної..." "Не забувайте за нас..." "Пам'ятайте наступне засідання у п'ятницю!.." "Ой, Боже милий, дайте відіхнути..."

Конвенція гарно вдалася. Була і парада, була і праця. Я і деякі мої товаришки з Головної Управи СУА "вибули". Наші місця зайняли інші, енергійні членки. Тепер нам осталося "сидіти на каналі" і ... приглядатися.

Конвенція пролетіла немов блискавка — відкриття парадне з прапорами, молитвами, свіченням свічок на "дереві життя", звітами, доповідями, панелями, виборами, резолюціями.. У цих трьох днях від 23-го до 25-го травня помістилися підсумки праці СУА: Головної і Окружних Управ і Відділів, нас усіх разом і кожної з нас зокрема. У цих трьох днях містилася і наша надія на будучність, що виразила себе у планах для дальшої діяльності.

Союз Українок Америки здав іспит із своєї зорганізованості, яка була характерною ціхою минулої 3-річної каденції. Організація Конвенції була випрацьована до деталей — усе було витримане в часі наради, звіти, панелі не проволікалися. Виставка килимів, випозичених від Українського Музею в Нью-Йорку, влаштована у Балхч Інституті разом із прийомом, була прегарною, культурною імпрезою, яка згурмувала не тільки учасниць Конвенції, але також і гостей.

Святочний полуденок у честь голів Окружних Управ, на якому вручено гетьманську булаву голові СУА і відзначено Відділи за їхню працю, а вкінці і святочний бенкет з цілою церемонією вручення грамот Відділам-меценатам Музею, вручення літературної нагороди учасникові конкурсу ім. Лесі і Петра Ковалевих, були справжньою приємністю. Справді треба подякувати усім тим, що трудилися при організації Конвенції — зокрема Конвенційному Комітетові у Філядельфії і нашим неструдженим і улюбленим урядничкам СУА.

Не легко було втримати все в руках: велика кількість присутніх делегаток (207), членок Головної Управи і гостей, збільшили це число до 327 осіб. На бенкеті було присутніх 430 осіб. Найважливіше і дуже відрядне явище, що вся публіка була постійно приявна на нарадах і на панелях. Ніхто не виходив, було трудно найти крісло на залі. Сиділи молоді і старші. Навіть на "статутовому панелі", який все вважався "нудним", зала була заповнена. Було 9 панелів, з яких 3 відбулися на пленумі, а 6 в окремих залах. Кожний з 6-ти панелів втішався популярністю — на кожному з них було не менше чим 50 осіб. Жіноцтво бажало чогось навчитися, послухати про дещо нове і цікаве у їхній діяльності зацікавлення і праці. У всіх панелях і доповідях брали участь теж і молоді членки СУА поруч старших.

Ми не мали змоги побувати на всіх панелях, але нам було цікаво прослухати доповіді і панелі на пленумі нарад на тему "зовнішніх зв'язків" і "СУА у 80-тих роках". У цих панелях ясно виступила думка молодих, які відчують потребу праці над жіночою тематикою і тематикою жіночого руху і співпраці з іншими організаціями. Коротка доповідь-введення до панелю "СУА у 80-тих роках", яка теж заторкнула болячу ситуацію у нашій громаді, пригадала слухачам про факт, що від часу постанови нашої громади в Америці, ми все "ділилися" на те, щоб себе потім об'єднувати і цією роботою заповнити час... Доповідь була б дотепна, якщо б вона не була ствердженням сумної дійсності...

Фінансовий панель, що теж відбувся на пленумі нарад, був дуже старанно і фахово опрацьований і ведений — бо ж фінанси, це база нашої діяльності. Як все і всюди бракує грошей, але господарка союзняськими фінансами була дуже обережна, так що не починаємо нової каденції з довгами. Але, на жаль, ми не дотримали наших обіцянок відносно "Нашого Життя" — бо ж ми йому обіцяли на минулій Конвенції підвищити Запасний Фонд із 50.000 дол. на 75.000 дол., а всього збрали 61.000 дол. Троха "встид і ганьба".

Фрагмент почесних столів бенкету; Зліва: Олександра Різник, о. Роберт Москаль, Лідія Бурачинська, Митрополит Кур Степан, Іванна Рожанковська (промовляє) Віра Кліш, Стефанія Зиблікевич, о. Степан Біляк, Іван Олексин, Христя Навроцька.

Бенкет вважається звичайно нагодою для вшанування уступаючої Управи, представлення почесних гостей, почесних членок СУА... Присутність Митрополита Степана Сулика, отця протоієрея Степана Біляка з православної церкви, почесної Голови СУА і Голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій Лідії Бурачинської, відзначення нових почесних членок СУА Олександри Різник і Лідії Крушельницької, відзначення Відділів меценатів Українського Музею, присутність представників і представниць наших громадських організацій, додала бенкетові святочности і поваги. Трудно назвати усі моменти, усіх осіб у короткому репортажі — залишається лише загальне вражіння, моменти, які справляють нам радість, приємність, або розчарування.

Для мене було великою радістю бачити велику кількість молодих жінок, які брали активну участь у панелях, нарадах і дискусіях. Для мене було великою приємністю бачити 2 членки 72-го (двомовного) Відділу, які увійшли до складу Головної Управи. Було для мене великою приємністю бачити нашу статуту референтку, професійну "парламентаристку", якої завданням є слідкувати за ходом нарад на великих конвенціях чи індустріальних конгресах. Вона віддала своє професійне знання і час на те, щоб сидячи праворуч ведучої зборами, слідкувати за правопорядком нашої Конвенції. Мені було дуже приємно, що майже всі говорили по-українськи!..

Під час Конвенції ми теж мали змогу натішитися і виставкою ляльок у народних строях, що її підготував 81-ий Відділ СУА з Дітройту, виставкою прегарних вишиваних рушників, цікаво нам було подивитися на майстерно вишиту збірку українських гербів, а наймолодші філядельфійські дівчатка і хлопці своєю присутністю і гарно вишитими одягами внесли багато розради під час святочного полуденку.

Можемо догадуватися, що наші читачі по прочитанні похвальних завваг, нетерпляче чекають на сакраментальне: "все було дуже гарне, але..." Таких "але" знайдеться багато, спеціально серед тих, які за кулісами тяжко працювали. Хай же вони самі собі скажуть, що було добре, що ні. Ми, що дивилися на Конвенцію, не бачили багато недоліків. Але...

Дуже жалко, що деякі Відділи не змогли вислати своїх представників... Дуже жалко, що час призначений на панелі і дискусії, був дуже обмежений; теж мало часу було на зустрічі з жінками, які приїхали з різних сторін, щоб пізнати друг друга, порадитися, разом і посміятися і пожартувати. Якраз суть великих конвенцій — це персональні контакти, які можна нав'язати під час спільних нарад і праці. Безперечно, ці обмеження є спричинені коштами. Відсутність деяких делегаток теж була спричинена такими міркуваннями. Але... до великих конвенцій жіноцтво повинно готуватися заздалегідь, збираючи цент по центові на те, щоб своєю присутністю засвідчити приналежність і зацікавлення гуртом...

Чого ж можна сподіватися у наступних 3-ох роках?.. До нової Головної Управи СУА увійшло 20 жінок, з того 13 нових, серед яких можна нарахувати 8 молодших і молодих жінок. Яким буде майбутнє організації, це вирішить також і кількість членства і його праця. Досвід, який ми зібрали при будові Українського Музею, вказує, що жіноцтво радо громадиться біля конкретного проекту і конкретної праці, яка лучить його так з українською громадою як і з американським середовищем. Видається, що праця в ділянці зв'язків поживається. Досвід, зібраний на різних міжнародних конвенціях, на американських федеральних чи стейтових конференціях, на яких дискутується цікаві сучасні питання, буде мати безперечно вплив на багато ділянок праці СУА. Допомога батьківщині у її різних формах і видах, зокрема праця над збереженням української ідентичности все була і буде основою праці СУА.

Віriamo, що в СУА знайдеться місце для усіх жінок, молодших і старших, давно і новоприбулих, яких притягає спільна пориваюча і сучасна тематика і добрий провід.

З нагоди XIX Конвенції Союзу Українок Америки 71-ий Відділ СУА в Джерзі Сіті складає 100.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя", 100.00 дол. на Український Музей і 50.00 дол. на допомогу політв'язням.

Евгенія Рубчак, — голова за управу 71-го Відділу СУА

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ П'ЯТЬ ДНІВ НА ТИЖДЕНЬ
/КРИМ ПОНЕДІЛКА І ВІВТІРКА/
ВІД ГОД 1 — 5 ПО ПОЛ.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ:

600.00 дол. — Олена Мартинюк, Каюгага, Огайо.

500.00 дол. — Маркіян Титла, Нью Джерзі.

по 250.00 дол. — Марія і Роман Кобринські, 13-ий Відділ СУА, Честер Пенн.

по 100.00 дол. — Округна Управа СУА, Чикаго, Ілл. д-р Александер Гудзьяк, Сиракузи, Н.Й. А. Мальченко, Лейквуд, Огайо.

70.00 дол. — 86-ий Відділ СУА, Савт Орендж, Н. Дж.

по 50.00 дол. — д-р Ірина Гребеняк, Олімпія Добровольська, Нью Йорк, Н.Й. А.С. Качала, Севен Гіллс, Огайо, д-р Любомира Коцур, Ляпик, Міч. д-р Ярослав Рожанковський, Енглевуд Кліфс, Н.Дж. о. митрат Мирослав і Марія Харини, Філядельфія, Пенн. 107-ий Відділ СУА, Каліфорнія, 50-ий Відділ СУА, Брайтон, Міч.

по 25.00 дол. — д-р Зенон Каратницький, Славомира Білас, Дженкінтовн, Пенн., Марія Головінська, Філядельфія, Пенн. д-р Богдан Гарбовський, Ютика, Н.Й. Володимир Корорудза, Овего, Н.Й. д-р Іванна Липська, Бай Вілледж Огайо, д-р Стефан Ничай, Байонне, Н.Дж.

по 20.00 дол. — д-р Юліян Мовчан, Македонія, Огайо, Софія Зелік.

15.00 дол. — Оксана Панасюк, Філядельфія, Пенн.

по 10.00 дол. — Ніна Басюк, Філядельфія, Пенн. Михайло Бохно, Бельтсвіл Мд. Теодозія Брикович, Філядельфія, Пенн. Вероніка Будаска, Епо, Н.Й. Яким і Юстина Данилові Філядельфія, Пенн. Роман Гевко, Філядельфія, Пенн. Іван і Марія Головки, Левітовн, Пенн. д-р В. Когутяк, Ютика, Н.Й. Марко Конюх, Воррен, Міч. Євгенія Костюк, Філядельфія, Пенн. Ірина і Лев Кушнірі, Філядельфія, Пенн. д-р Уляна Лоза, Чіктовага, Н.Й. д-р Олег Д. Снилик, Енціно Кал. Ірина Щерба, Філядельфія, Пенн. Подружжя Я.Явини, Акрон, Огайо. Станіслава Гребеняк, Тетяна Богачевська, Марія Рудницька.

по 5.00 дол. — Оксана Бачинська, Нутлей, Н.Дж. д-р М.С. Іваницький, Ромеовіль Ілл. М.С. Іваницькі, Акрон, Огайо. В. Масюк, Філядельфія, Пенн. Євгенія Онуферко, Філядельфія, Пенн. Емма Послушна, Філядельфія, Пенн. Павло і Єлісавета Савчуки, Елкінс Парк, Пенн. Оріся Цибики, Файрлявн, Огайо, Антін Станько, Подружжя Свищуки.

4.00 дол. — І. Чуміловська.

3.00 дол. — Софія Березовська.

1.00 дол. — Богданна Кольбер.

143.00 дол. — Лаврон і Оксана Полони, як неприятий гонорар за доповідь-лекцію в 47-му Відділі СУА, Рочестер, Н.Й.

25.00 дол. — Лідія Закревська — як додаток з Американського Банку, Американ Банк Фундаціон — мечінг.

Щиро дякую —
Дарія Байко — адмін. директор

ДАРУНКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ:

Марія Мотиль, членка 1-го Відділу СУА, передала від родини бл.п. Катерини Грінки з села Тадані, р-н Камінка Бузька — простинь з 1897 р. та жіночу сорочку з 1880 р.

Зеновія Онишкевич, Риджфілд, Конн. — скатерть з 1950 р. взір з полтавської сорочки від Олени Кульчицької.

Тетяна Цимбал, Філядельфія, Пенн. — гуцупська інкрустована тарілка, дерев'яна скриня інкрустована деревом і поліський рушник.

Сердечно дякую
Марія Шуст — директор У.М.

ДАРУНКИ ДЛЯ КРАМНИЧКИ

Олена Гіба, Нью-Йорк, Н.Й. — 12 писанок.

Іванна Клим, Асторія, Н.Й. — 4 вишиті подушечки і 1 серветка.

Ірина Кметик, Альбагурче, Н. Мехіко — 10 бойківських писанок.

Розалія Поліщук, Фінікс, Арізона — 1 вишита серветка.

1-ий Відділ СУА, Нью Йорк — Люба Дармограй — 4 подушечки, Анна Качарай — 4 подушечки, Анна Натина — 2 серветки. Анна Кізіма — 9 серветок.

70-ий Відділ СУА, Кліфтон, Н.Дж. — Катерина Бук 12 писанок праця її чоловіка Андрія Бука.

71-ий Відділ СУА, Джерзі Ситі, Н.Дж. — Галина Білик — 3 серветки, Юлія Демченко — 1 подушечка і 1 торбинка, К. Коць — 1 серветка і в'язаний песик, Євгенія Рубчак — 2 інкрустовані писанки, П. Шеремета — 2 подушечки.

99-ий Відділ СУА, Вотервліт, Н.Й. — Ірина Твердохліб — три дереворити.

54-ий Відділ СУА, Вільмінгтон, Дел. — Софія Леськів — 2 серветки.

Щира подяка всім
Ірина Волосянська — зав. крамничкою.

НОВЕ ВИДАННЯ

Ганна Черень "У НАМАЛЬОВАНОМУ СВІТІ".

Перша нагорода на конкурсі СУА.

Ілюстрація і кольорова обкладинка Ярка Козака

Ілюстрації пристосовані для кольорування.

Передрук з "Нашого Життя"

Ціна 3.00 дол. + кошти пересилки. Замовляти в канцелярії СУА:

UNWLA
108 Second Ave
New York N.Y. 10003

ВІК ТЕХНІЧНОГО РОЗУМУ — ЛЮБОВ — ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Слово Уляни Любович на бенкеті ХІХ Конвенції СУА

Це було, начебто, недавно, коли ми (старші) читали твори письменників-фантастів про лет на місяць, відкриття дивних країн у космічному просторі. Все це видавалося витвором людської фантазії, уяви. Тепер, навіть без особливого здивування обсервуємо на екрані телевізора космонавта, який вийшов-виповз з космічного корабля і завис у стратосфері. Людина вміє ж панувати над притяганням землі, чи пак порушатися без нього.

З далеких космічних просторів чуємо голос космонавта, який передає нам привіт з місяця. З земної лабораторії вчені передають космонавтам, що ширяють у стратосфері накази, а навіть кермують діями космічного корабля.

Наше століття — це вік технічного розуму! Успіх на цьому полі захопив людину так, що інколи, по дорозі на ці технічні вершини, вона губить чи забуває ціль винаходів. Вони стають самоціллю. Техніка опанувала усі ділянки життя від космонавтики через промисловість, воєнне ремесло, рільництво аж до хатнього господарства і навіть коліски. Людина стає в'язнем своїх творів, знайшлася в обличчі самознищення. Вона тратить зв'язок із своїм внутрішнім "я". Ідеалом стає людина включена, як частина загальної машини, добре відживлена й одягнена з розвагами, у яких вона є тільки пасивним глядачем. Продукція, спожиття, бюрократія це ті величини, під яких тягарем людина губить здібність глибших емоцій, душевних переживань, радостей і смутків. Навіть людський розум має "конкурента"-комп'ютери, які за нього думають і вирішують. Теж у такі, здавалося б, творчі ділянки, як музика й поезія хоче сучасна техніка включити комп'ютер, який вміє римувати й гармонізувати музику.

Передбачливі письменники писали не тільки про технічні винаходи. Альду Гакслей зайнявся людиною яка, як він передбачав, буде жити у тому "новому чудесному світі". У цій новій технічній добі людина пів-робот не народжена, а випродукована, згори вже призначена до функції в такій чи іншій ділянці життя, із світовідчуванням, яке наперед передбачено, з пілюлями замість почуттів, без тягару відповідальності. Мала горстка самостійно думаючих людей мусить бути у тому "чудесному світі" ізольована, щоб не "заразити" інших вільною думкою та почуваннями.

Як же близькі ми до такого стану людства! Людина опанувала природу, а сама почувається осамітнена, залякана. Що ж осталося їй у світі, де все міряється кількістю і швидкістю, а мало що якістю? Навіть друзів оцінюється тим, що вони мають і в чому можуть бути корисні. Де ж і як може людина, у цьому технічному світі зберегти й плекати те, що у ній суттєве, людське? Чи душевний ріст людини йшов рівнобіжно з ростом техніки?

Євген Сверстюк, вчений психолог і літературний критик, якого в трагічних 70-их роках в Україні засудили на сім років суворого режиму і п'ять років заслання пише про це дуже образно в есеї "Собор у риштованні". 2а

Але землю вкриває асфальт і бетон, небо затягується димами і ревом моторів, і кудись шалено, в метушливій тривозі летить життя, засмоктує і не залишає тієї чистої години для душі, коли можна замислитися над собою і подумати про головне.

Куди ж іде життя? Чи ми ведемо життя, чи життя веде нас, кинувши нам для забави дешеві замітники Слова — телевізор, футбол, алкоголь?

Алеж у тому, опанованому технікою і матеріальними вартостями світі, людина заховала вільну волю, якою наділив її Бог. Це великий, але й важкий дар Божий. Великий, бо ставить людину понад сотворіннями, якими кермує інстинкт. Важкий, бо з вільною волею пов'язана і з неї впливає відповідальність: за свої вчинки, своє життя, але теж за родину, свій народ, свою Батьківщину. Це те чим вирізняється повноцінна людина. Про це пише згадуваний уже Євген Сверстюк 2а.

У пошуках сучасності, тобто свого місця в житті, людина неминуче натрапляє на важіль відповідальності і замислюється над своєю свідомою та несподіваною участю у великих справах сучасності. І тут, за фасадом нормативної праці у своїй галузі, за активною співучастю в конструктивній праці суспільства одкривається зворотний бік — пасивна співучасть сучасника в процесах суспільної деградації, потурання руйнівній активності нерозумної волі, що користується нашим мовчанням як знаком згоди.

Світова криза духовного життя перед навалою науково-технічних засобів, спроможних фізично змінити і навіть підірвати планету — найбільша проблема, цілком нова в нашій історії. В минулому не бракувало безумств на межі злочину (мудрість завжди поступалась перед силою), але безумцям бракувало казкової нищівної сили.

Нині брак великої мудрости, великої поваги і любови до людини, великої відповідальности за спадщину предків і долю нащадків відчувається як найбільша рана людства. Рана в яку може вкинутися смертельна інфекція.

Але людина у нашій сучасності обмежена не тільки тим, чому піддається з власної волі чи пак пасивности. Сучасну техніку, середники комунікації використовується теж для підкорення людини. Зиґмут Бжезінський твердить, що в технократичній суспільности особистість може мати магнетичний вплив на мільйони завдяки сучасним середникам комунікації.

Найбільш гуманні і демократичні гасла, які виписують на своїх прапорах тиранські держави, як

СРСР, довгі роки закривали перед світом картини жахливого фізичного й душевного людовбивства. При тому при знуцаннях користувалися у великій мірі різними технічними засобами, а теж винаходами такої, по суті, гуманної науки, якою повинна б бути медицина. Навіть коли світ і знає про ті вчинки, то, як досі, не ангажується активно у акцію визволення людей з-під ярма.

Живучи у західному світі не завжди вповні здаємо собі справу з глибини й цілої сили утиску, у якому живе народ в нашій Батьківщині. Але там, де, здавалося все живе й шляхетне знищено, а страх і взаємне недовір'я паралізують тих, хто остався живим, на свободі, сильна воля і почуття відповідальности спонукує до дії світлих людей, які за свої слова й думки (навіть не за вчиники), заплатили й платять довголітнім ув'язненням, засланням чи тортурами у психушках і слідчих тюрмах. Один з них, саме Євген Сверстюк про якого ми вже згадували писав:

"Коли поникнуть голови переможених і сили їхні кануть у працю на хліб насущний, то на озлиденілому ґрунті завжди виростають поодинокі високі постаті як голос самозбереження народу, що мусить виставити свою естафету в особі подвижника, який швидко згоряє за всіх, як згоріли у нас тисячі безіменних з забутими іменами і з великими іменами".^{2а}

Ніякою логікою не пояснити нам наших відроджень після поразок і самого факту нашого національного існування: ми живемо в стихійно-іраціональному, в глибинах, самим корінням, що вічно пробивається паростками і рідко досягає нормального цвітіння. Лише в глибинних джерелах вільно народжується наша сила, яка на поверхні не має жодної видимо стійкої форми існування. ... наші поразки кожен раз здавалися остаточними — нас вирубували на пні забуваючи в кривавому п'яному газарді, що в глибинах недосяжне коріння, а в нашій землі — проростає кинуте в бою зерно.^{2б}

Це зерно, це любов Батьківщини. Вона була і є надхненням для поетів і музик. Ми про неї співаємо й говоримо. Зворушують нас до сліз згадки про тих, які для неї, задля любови до неї і почуття відповідальности за неї поклали своє життя чи караються не місяцями й роками, але й десятки літ у тюрмах чи на засланнях. Але ж любити Батьківщину, свій нарід це далеко більше ніж зворушення, емоції, навіть сльози. Та й не кожний здібний до правдивої, глибокої любови, яка нерозривно пов'язана з почуттям відповідальности за тих чи за те що любимо.

Еріх Фромм, американський соціолог та психолог пише у своїй розвідці про любов³: "Любов це не сантимент, якому кожний може легко піддатися, незалежно від рівня своєї зрілості". А далі цей же автор пише: "Чим більше знаємо про предмет нашої любови, тим більша наша любов".

Антуан Де Сент Екзюпері, французький літун, що згинув у Другій світовій війні в обороні Франції (хоч поранений, інвалід виміг згоду на дальші польоти і в одному з них пропав) у своїй широковідомій і часто цитованій філософській казці "Малий Принц"^{4а}, говорить про те, що предмет любови стає дорогим тому, що йому присвячуємо свій труд, свою

увагу та ще й тому, що ми почуваємося відповідальними за нього.

Дуже образно говорить про це Євген Сверстюк: "Чим глибше в землю, тим вище в небо".^{2б}

Так казав мені старий дідусь, який усе життя насаджував молоді дуби і корчував дубові пні. Ця глибока філософія життя звучала в його устах так просто і звичайно, як спів птаха і шум діброви. Чи думав він при цьому про людей? Ми спершу не розмовляли про людей, але коли зайшла мова про них, старий додав:

— Авжеж кажу, — що глибше в землю то вище в небо, бо скрізь воно так є...

— У людей воно не все так, — кажу. — Часом і не дуже глибоко тримається в землі, а от вгору...

— Е. — перебиває мене дід, — тим воно все й принохується до вітру, що не має свого кореня. Дуби — не те: дуби стоять твердо своїм корінням на своїм ґрунті...

Як же вони врастають у ґрунт? Люди врастають з дитинства зі словом і піснею матері, врастають всіма почуттями, помислами.

Тож наша любов Батьківщини нерозривно зв'язана з відповідальністю за неї, а труд для неї, поглиблення знання про неї закріплює її коріння глибоке і ненарушиме.

Коли стежити за спонуками, які кермували засновницями нашої організації, а теж за працею СУА впродовж літ, то ствердити треба, що якраз любов і почуття відповідальности за Батьківщину, за родину, навіть за своє життя товаришило їм. Не тільки тим жінкам, які у 1925 році дали початок діяльності, але й усім їхнім наслідницям. Не зважаючи на, інколи, переважкі умовини, конечність забезпечення вигідного життя дітям і внукам, кризу і інші труднощі, членки СУА завжди своєю працею відповідали на те що діялося у рідному краю. Повінь у Галичині (1927-1928 р.), жертви пацифікації у Галичині (1930 р.), голод в Україні (1933 р.) — усе це зустрічалось не тільки з матеріальною поміччю, але з інтервенціями в урядах, петиціями, демонстраціями тощо. Те саме зустріло тих, хто найшовся в таборах ДіПі, а далі теж дисидентів, в'язнів, їх родин. Молодь яка потребувала помочі на студії і багато, багато інших доказів, що СУА відповідав чином на те чого вимагала ситуація в Україні.

Усі почини СУА викликані почуттям відповідальности, в тому не тільки за теперішність і майбутнє, але і за те, щоб минуле не потонуло у морі байдужости своїх і злої волі сусідів. Йдучи слідами попередниць ми теж мусимо у наших напрямних найти місце на те, чого вимагає від нас сучасна ситуація нашого народу в Україні і поза нею.

Особливу увагу треба присвятити задержанню національної ідентичности, яка zagrożена не тільки в країнах поза Батьківщиною, але теж в Україні. Вже третє покоління живе під тиском страху, в постійному недовір'ї один до одного. Учасники руху опору, пробілись наче квітка "ломикамінь" — саксіфрага⁵ через прошарки заборон, страху,

Докінчення на обкладинці

ВІТАЄМО ТИХ, ЯКІ НАРОДИЛИСЯ В ЧЕРВНІ

Рис. Віра Дразко

ІРИНА МИХАЙЛІВНА СЕНИК — день народження 8-го червня (1926 р.).

КЛЕБАНОВ ВОЛОДИМИР ОЛЕКСАНДРОВИЧ — день народження 14-го червня (1932 р.)

ТОНКОНОГИЙ МОЙСЕЙ — день народження 17-го червня (1952 р.).

ОЛЕКСАНДЕР ТИХОНОВИЧ СЕРГІЄНКО — день народження 25-го червня (1932 р.).

БОГДАН ВАСИЛЬОВИЧ РЕБРИК — день народження 30-го червня (1938 р.)

ПРИВІТАЙТЕ ТИХ, ХТО НАРОДИВСЯ В ЛИПНІ

КАНДИБА ІВАН ОЛЕКСІЙОВИЧ — нар. 7-го липня 1928 р. Заарештований 24-го III. 1981 р. Перебуває у львівській тюрмі під слідством (м. Львів, вул. Миру, 1 п/с 12).

ШОВКОВИЙ ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ — нар. 7-го липня 1950 р. Адреса: Івано-Франківська обл., Коломийський р-н с. Печеніжин.

КАЛИНЕЦЬ ІГОР МИРОНОВИЧ — нар. 9-го липня 1939 р. Адреса в засланні: 673 433, Читинская обл., Балейський р-н, с. Ундино-Посельє, ул. Советская, 132/2.

Наприкінці червня кінчає термін покарання та має повернутися до родини (дружини Ірини й дочки Звенислави): 290 017, Львів-17 вул. Кутузова, 117, кв. 12.

ГЕЛЬ ІВАН АНДРІЙОВИЧ — нар. 14-го липня 1937 р. Адреса в таборі: 618 263, Пермская обл., Чусовской р-н, пос. Кучино, учр. ВС-389/36-2.

Для листів із-за кордону: Москва п/я 5110/1-ВС.

Адреса дружини Марії Йосипівни і дочки Оксани: 290 004, Львів — 4, вул. Гастелло, 7 кв. 17.

МАТУСЕВИЧ МИКОЛА ІВАНОВИЧ — нар. 19-го липня 1946 р. Адреса в тюрмі: 422 950, Татарская АССР, г. Чистополь, учр. УЭ — 148 /ст. — 4/.

Для листів із-за кордону: Москва п/я 5110/1 — УЭ.

Адреса батьків (Івана Петровича й Настасії Федорівни):

Київська обл., м. Васильків, вул. Гагаріна 14 кв. 16
Сестра Таміла з сином: Київ, вул. Лепсе, 3, кв. 60.

Дружина — Ольга Гейко в таборі: 270 059, Одеса — 59, уст. ЮГ — 311/74 — 3 - 6

Для листів із-за кордону: Москва, п'я 5110/1 — ЮГ

ХАРЧЕНКО ГРИГОРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ — нар. 29 липня 1958 р. Адреса в таборі: Ростовская обл. Аксайський р-н, п/о Грушевское, п/я 398/6 "Д" Мати Катерина Михайлівна, батько Микола Мусійович: Донецька обл. Добропільський р-н, м. Білицьке, вул. Свердлова, 12

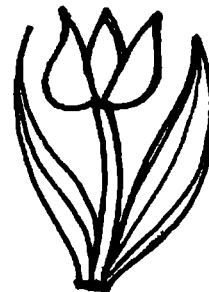
ПЕРЕРВА ВАСИЛЬ ТИМОФІЙОВИЧ нар. 31-го липня 1917 р., недавно мав звільнитися. Адреса: Ворошиловградська обл., с. Горське, вул. Пушкіна, 2

РИТІКОВ ПАВЛО ТИМОФІЙОВИЧ, нар. 30-го липня 1930 р.

Дружина, Галина Юріївна з 10-ма дітьми: Ворошиловградська обл. М. Краснодон, вул. Підгірна, 30

ПРИВІТАЙТЕ ТИХ, ХТО НАРОДИВСЯ

В СЕРПНІ

СІЧКО ПЕТРО ВАСИЛЬОВИЧ — нар. 18-го серпня 1926 р. Адреса в таборі: Ворошиловградська обл., м. Брянка — 6, уст. УЛ — 314/II.

Для листів із-за кордону: Москва, п/я 5110/1 — УЛ. Адреса дружини ПЕТРАШ Стефанії: м. Долина Івано-Франківської обл., вул. Панаса Мирного, 14.

ЛУК'ЯНЕНКО ЛЕВКО ГРИГОРОВИЧ — нар. 24-го серпня, 1927 р. Адреса в таборі: 618 263, Пермская обл. Чусовской р-н, пос. Кучино, учр. ВС 389/36-2. Для листів із-за кордону: Москва, п/я 5110/1 — ВС. Адреса дружини ЛУК'ЯНЕНКО Надії Н.: м. Чернігів — 41, вул. Рокосовського, 41б, кв. 41.

ЩО ЧИТАТИ

UKRAINIAN DUMY: editio minor. Original texts. Translations by George Tarnawsky and Patricia Kilina. Introduction by Natalie K. Moyle. Toronto: Canadian Institute of Ukrainian Studies and Harvard Ukrainian Research Institute, 1979. 219 p. \$5.95 paperbound. (The Canadian library in Ukrainian studies).

Приємно відмітити, що дві найповажніші наші наукові інституції — Український Науковий Інститут Гарвардського Університету та Канадський Інститут Українських Студій — не продовжують лихої пам'яті "українських традицій" ворожнечі і міжусобиць, а навпаки активно співпрацюють, і то в дуже доцільний і корисний для української науки спосіб. Сторонньому зацікавленому спостерігачеві зразу помітно, що ці два інститути не дублюють праці один одного, не конкурують між собою у цих самих ділянках, а мають, видно, якесь або справжнє "офіційне" домовлення, або просто інтуїтивно відчуте порозуміння в справі доцільного розмежування своїх функцій. Конкуренція, сама по собі, не є шкідливою і може навіть стимулювати працю, але тепер, коли наші ресурси все ще такі обмежені, це люксус, що на нього українська громада навряд чи може собі дозволити. Оцей доцільний розподіл функцій між УНІГУ та КІУС видно найкраще, на мою думку, на прикладі двох періодичних видань — журналу УНІГУ "Harvard Ukrainian Studies" з одного боку та канадського "Журналу Українознавчих Студій" — "Journal of Ukrainian Studies" — з другого. "Harvard Ukrainian Studies" — високої класи науковий журнал, що друкує оригінальні дослідні праці і має між своїми співробітниками широке коло визначних спеціалістів з різних країн світу. Цей журнал ставить високі вимоги не лиш до своїх співробітників, але і до своїх читачів: його високий рівень, його сухо-науковий підхід і порівняно висока ціна передплати (28.00 доларів на рік у США і Канаді) не сприяють поширенню його поза академічні кола зацікавлених. Канадський "Journal of Ukrainian Studies" подуманий в першу чергу як форум для молодих науковців, і серед його співробітників — велике число молодих професорів та аспірантів американських та канадських університетів. Крім англомовних розвідок друкуються у "Журналі" теж деякі матеріали українською мовою, а часом теж і літературні переклади та проблемні статті контроверсійного характеру (У протизвагу до популярної нашої преси, тут слово "контроверсійний" вживають у властивому значенні, без осудливих конотацій!) Канадський журнал виходить двічі в рік, його передплата виносить всього 6 доларів річно. Українознавча проблематика широкою гами гуманістичних та суспільних наук, живий стиль, часом із нотками полеміки — все це робить це видання цікавим і загальноприсутнім для широких кіл української інтелігенції, а вже зокрема для молодого покоління випускників американських та канадських університетів. Обидва журнали — і гарвардський, і канадський — академічного типу,

але завдання в них — різні, і призначені вони для різних аудиторій. І один, і другий виконують свою роль блискуче.

Черговим прикладом співпраці обох інститутів є проект опрацювання українських народніх дум. В 1979 році під фірмою КІУС та УНІГУ, в серії "Канадської бібліотеки українських студій", появилася збірка "Ukrainian Dumy" оригінальні українські тексти 33 народніх українських дум із паралельними перекладами цих же дум на англійську мову та з літературознавчою вступною статтею і бібліографічними посиланнями. Це видання подумане як університетський підручник для студентів і його визначено як "editio minor". Повне видання дум, "editio maior", що має бути дефінітивним науковим дослідженням, з різними варіантами дум, з аналітичними статтями та анотаціями, заплановане на пізніше і над ним працюватимуть дослідники Гарвардського Інституту.

Канадське видання дум цікаве не лиш для студентів університету, але взагалі для всіх, хто вивчає і цікавиться українською літературою і фолкльором. Автором вступної статті про думи є Наталія Кононенко-Мойл, професор університету Вірджинії. Вона характеризує думи, як героїчний народній епос козацької України. Всюди присутній елемент трагічного не є унікальною рисою українських дум, твердить проф. Мойл: це характеристичне для героїчного епосу взагалі. Тільки тоді, коли західні дослідники наголошували в епосі героїчне, дослідники дум зупиняли свою увагу в першу чергу на елементі трагізму. Героїзм в обличчі поразки, болюча дилема нестерпного і завжди трагічного вибору (наприклад, між лояльністю до родини і службою батьківщині) — це тема, що регулярно повторяється в думках. Проф. Мойл аналізує версифікацію дум, зупиняється на ролі кобзарів, що були творцями дум і їх виконавцями, та дає короткий огляд наукової літератури про думи. Українські тексти цієї книги подані за двотомним, найповнішим дотепер, хоч і незакінченим, виданням Катерини Грушевської "Українські народні думи", що появилася в Державному видавництві України в 1927-1931 роках. Два тексти передруковані з київського видання 1959 року. Збірка вміщає і такі популярні і загально відомі думи, як "Дума про втечу трьох братів з Азова" або "Дума про Марусю Богуславку", і такі незвичайно цікаві, але мало відомі, як "Дума про козацьке життя", що є своєрідним документом про долю козацької жінки. Англомовні переклади усіх 33 дум збірника зладили два відомі еміграційні українські поети — Патриція Килина та Юрій Тарнавський. У короткому вступному слові перекладачі говорять про свою методику перекладу. Вони вважали своїм завданням дати не науковий, а поетичний переклад. Збереження поетичної образності було на думку перекладачів важливіше, як вірність версифікації, або бажання охоронити переклад від сухої архаїстичності довело до вибору колоквіального словника сучасної англійської мови.

Перекладачі, на мою думку, незвичайно добре виконали трудне завдання. У висліді, козацькі думи в англійському перекладі Патриції Килини та Юрія

ДУМА ПРО МАРУСЮ БОГУСЛАВКУ

Що на Чорному морі,
На камені біленькому,
Там стояла темниця кам'яная.
Що у тій то темниці пробувало сімсот козаків,
Бідних невольників.
То вони тридцять літ у неволі пробувають,
Божого світу, сонця праведного у вічі собі не видають.
То до їх дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Приходжає,
Словами промовляє:
"Ой козаки,
Ви, біднії невольники!
Угадайте, що в нашій землі християнській за день тепера?"
Що тоді бідні невольники зачували,
Дівку-бранку,
Марусю, попівну Богуславку,
По річах познавали,
Словами промовляла:
"Гей, дівко-бранко,
Марусю, попівно Богуславко!
Почим ми можемо знати,
Що в нашій землі християнській за день тепера?
Що тридцять літ у неволі пробуваєм,
Божого світу, сонця праведного у вічі собі не видаєм,
То ми не можемо знати,
Що в нашій землі християнській за день тепера".
Тоді дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Тее зачуває,

Тарнавського читаються як добра поезія — а це не часто можна сказати про наші англомовні поетичні переклади. Перекладачам вдалося знайти щасливі розв'язки для деяких стилістичних особливостей та часто повторюваних у думках фраз (наприклад: "добре дбали" — "took great care"; "панове-молодці" — "my brave lords"; "вовки-сіроманці" — "grey-maned wolves"; "орли-чорнокрильці" — "black-winged eagles". Менше щасливою, на думку, є фраза "spoke with words" що має віддати часто повторюване "словами промовляла", а вже зовсім незрозуміло, навіщо перекладати слово "китайка" — не просто як "kytaika", але як "Chinese silk"? Адже у цьому ж перекладі є вже кілька прецедентів для затримання оригінальної назви (наприклад: "kurin", "horilka", "pan Khmelnytsky"). Ці оригінальні вислови не тільки не шкодять перекладові, але й надають йому своєрідного й ефективного кольориту.

Кілька дрібних недоглядів, що їх варто виправити в наступних виданнях (віримо, що такі будуть, бо "Українські думи" повинні стати підручником теж у вищих класах шкіл українознавства). Друкарські помилки: на стор. 42 — "Дума про сокіл..." замість "про сокола..." На стор. 97 в тексті перекладу двічі повторений рядок "lost my dearest friend". у вступному слові перекладачів праця Катерини Грушевської згадується тільки як "Корпус", а для київського видання 1959 року, що є джерелом двох дум, повних бібліографічних даних не подано ні у вступному слові перекладачів, ні серед бібліографічних посилань Наталії Кононенко-Мойл. В редакційній примітці мова про "тридцять-дві" думи, тоді як збірник насправді має тридцять-три!

Марта Тарнавська

До козаків словами промовляє:

"Ой козаки,
Ви, біднії невольники!
Що сьогодні у нашій землі християнській Великодня
Субота,
А завтра святий празник, роковий день Великдень".

То тоді ті козаки тее зачували,
Білим лицем до сирої землі припадали,
Дівку-бранку,
Марусю, попівну Богуславку,
Кляли-проклинали:
"Та бодай ти, дівко-бранко,
Марусю, попівно Богуславко,
Щастя й долі собі не мала,
Як ти нам святий празник, роковий день Великдень
сказала!"

То тоді дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Тее зачувала,
Словами промовляла:
"Ой козаки,
Ви, біднії невольники!
Та не лайте мене, не проклиняйте,
То як буде наш пан турецький до мечеті від'їжджати,
То буде мені, дівці-бранці,
Марусі попівні Богуславці,
На руки ключі віддавати;
То буду я до темниці приходжати,
Темницю відмикати,
Вас всіх, бідних невольників, на волю випускати".
То на святий празник, роковий день Великдень,
Став пан турецький до мечеті від'їжджати,
Став дівці-бранці,
Марусі, попівні Богуславці,
На руки ключі віддавати.
Тоді дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Добре дбає —
До темниці приходжає,
Темницю відмикає
Всіх козаків,
Бідних невольників,
На волю випускає
і словами промовляє:
"Ой, козаки,
Ви, бідні невольники!
Кажу я вам, добре дбайте,
В городи християнські утікайте,
Тільки прошу я вас, одного города Богуслава не минайте,
Моєму батьку й матері знати дайте:
Та нехай мій батько добре дбає,
Грунтів, великих маєтків нехай не збуває,
Великих скарбів не збирає,
Та нехай мене, дівки-бранки,
Марусі, попівні Богуславки,
З неволі не викупає,
Бо вже я потурчилась, побусурменилась
Для розкоші турецької,
Для лакомства нещасного!"
Ой визволи, Боже, нас всіх, бідних невольників,
З тяжкої неволі,
З віри бусурменської,
На ясні зорі,
На тихі води,
У край веселий,
У мир хрещений!
Вислухай, Боже, у просьбах ширих,
У нещасних молитвах
Нас, бідних невольників!

DUMA ABOUT MARUSIA FROM BOHUSLAV

On the Black Sea,
On a white rock,
There stood a dungeon of stone,
In this dungeon there lived seven hundred Cossacks,
Poor captives,
They had languished in captivity for thirty years,
And they saw either the Lord's daylight nor the
righteous sun.

Then the slave-girl Marusia,
Priest's daughter from Bohuslav,
Came to them
And spoke with words:
"O Cossacks,
You poor captives,
Do you know what day it is today in our Christian land?"
And the poor captives heard that,
They recognized the slave-girl Marusia,
Priest's daughter from Bohuslav,
By her speech.
And they spoke with words:
"O slave-girl Marusia,
Priest's daughter from Bohuslav,
How can we know what day it is today
in our Christian land?
For it has already been thirty years since we were
captured,

And we do not see the Lord's daylight and the
righteous sun.

so we cannot know
What day it is today in our Christian land."
Then the slave-girl Marusia,
Priest's daughter from Bohuslav,
Heard this,
And spoke to the Cossacks with words:
"O cossacks,
You poor captives,
Today is Holy Saturday in our Christian Land,
And tomorrow will be the holy day, the annual feast of
Easter!"

When the Cossacks heard that,
They fell with white faces to the cold earth
And with curses they cursed
The slave-girl Marusia,
Priest's daughter from Bohuslav.
"O slave-girl Marusia,
Priest's daughter from Bohuslav,
May you never have good fate and good fortune
Because you have told us about the holy day, the annual
feast of Easter."

So when the slave-girl Marusia,
Priest's daughter from Bohuslav,

Heard this,
She spoke with words:
"O Cossacks,
You poor captives,
Do not scold me and do not curse me,
For when the Turkish lord goes to the mosque,
He will give me, the slave-girl Marusia,
Priest's daughter from Bohuslav,
His keys to hold in my keeping;
Then I will come to the dungeon
And I will open it,
I will set all of you poor captives free!"
So on the holy day, on the annual feast of Easter,
The Turkish lord started out for the mosque
And he gave to the slave-girl Marusia,
Priest's daughter from Bohuslav,
His keys to hold in her keeping.
Then the slave-girl Marusia,
Priest's daughter from Bohuslav,
Took great care,
She came to the dungeon,
And opened it,
She set all the Cossacks
The poor captives, free,
She spoke with words:
"O Cossacks,
You poor captives,
I tell you, take great care,
Flee to the Christian cities.
But I ask you, do not bypass the city of Bohuslav,
Go there and give a message to my father and mother.
Let my father be careful,
Let him not sell his lands and his estates,
Let him not amass great riches,
Let him not ransom me from captivity,
Me, the slave-girl Marusia,
Priest's daughter from Bohuslav,
Because I have turned Turkish and infidel
For the sake of Turkish luxury,
And because of miserable greed!"
Liberate all of us poor captives, O Lord,
From bitter captivity,
From infidel faith.
Let us reach the bright stars,
The quiet waters,
The merry land,
The Christian people,
Grant, O Lord, the earnest petitions,
The miserable prayers,
Of us, poor captives.

(4F; I, p; 24)

UKRAINIAN DUMY; editio minor. Canadian Institute of
Ukrainian Studies and Harvard Ukrainian Research Institute,
1979.

II. ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ

В 1976 році постановили шефи 9-х урядів Європейської Спільноти перевести в своїх країнах загальні і безпосередні вибори до Європейського Парляменту. Завдяки цій історичній постанові одержало 200 мільйонів європейців, уповноважених до голосування, можливість взяти активну участь в будові спільної Європи. Вибори відбулися від 7-10 червня 1979 року. 67% європейців голосувало на різні політичні партії, які відповідно до кількості одержаних голосів делегували своїх послів до Європейського Парляменту в Страсбурзі (Франція). Парламент числить 410 послів, а його каденція триває 5 років. Національний склад парламенту такий: Англія, Франція, Італія і Федеративна Республіка Німеччини висилають до Страсбургу по 81, Бельгія 24, Данія 16, Ірландія 15, Люксембург 6 і Нідерланди 25 послів.

Від 1-го січня ц.р. стала членом ЕС також Греція (Еллас), якій прислуговує вислати до ЕП 24-х послів. Так отже число послів зросло в Європейському Парламенті з 410 на 434. Рівночасно новогрецька мова стала побіч шістьох інших мов рівноправною мовою ЕС. Це знов спричинило побільшення числа перекладачів, яких тепер працює в ЕП більше як тисяча, що є великим обтяженням і журбою цілого парламенту. Грецькі перекладачі мусять перекладати сімультан не лише промови послів з засідань парламенту, але також грубі томи європейського права і інші письма на новогрецьку мову.

В парламенті засідають послы не за своєю національністю, лише за своєю приналежністю до політичних партій. Соціалісти здобули в Європейському Парламенті 111 місць, Європейська Народня Партія 106, консерватисти 63, ліберали 40, комуністи 44, голісти (партія бувшого президента Франції) 23, а інші дрібні європейські партії 23. ЕНПартія творить разом з несоціалістичними партіями (консерватистами, лібералами і голістами) найбільшу фракцію, розпоряджає в парламенті більшістю голосів (232) і правомочністю рішень. ЕНП є федерацією європейських християнсько-демократичних партій. Вона прагне з'єднання європейських народів в федерацію держав з одним пашпортом і одною валютою в тісній приязні з США.

Урочисте відкриття першого Європейського Парляменту відбулося в Страсбурзі в палаті Європа 17-го липня 1979 року. Інавгураційну промову виголосила 86-літня Люїза Вайс, відома французька письменниця з Ельзасу, невтомна феміністка та велика європейка, яка вже в 30-х роках цього століття боролася за континентальне примирення німецького та французького народів. По блискучій промові, в якій Вайс з'ясувала конечність господарчого та політичного з'єднання європейських народів,

приступила висока асамблея до вибору президента парламенту. Кандидатів на це високе становище було кілька, але їх перемогла французька кандидатка Симона Вейль (Simone Veil), яку асамблея вибрала більшістю голосів на президентку Європейського Парляменту. По виборах обдарували її журналісти почесним титулом: Пані Європа!

Симона Вейль (51) походить з Ніци (полуднева Франція), де її батько, жидівського походження, був архітектором. Вейль було 14 років, як німецьке гестапо арештувало цілу родину і депортувало до кацету в Осьвенцімі (Польща). Тут закатовано її батька і брата, а вона чудом повернулася по 3-х роках ув'язнення в кацеті додому. Вітатуйований номер кацетовський на її руці пригадує Вейль постійно жажливу смерть її батьків та трагедію європейських народів.

По війні закінчила Вейль правничі студії, стала юристкою і суддею, вийшла заміж і має 3-х синів. Хоч була безпартійною, але здібною жінкою, президент Франції Валерій Жіскар д'Естен повірив їй в своїм уряді становище міністра здоров'я, яке займала вона 5 років, аж до переходу до Страсбурга. Як міністер здоров'я стала Вейль в обороні жіночих прав, перевела реформу шпиталів і легалізацію аборту, що в консервативно-католицькій Франції було неймовірним досягненням, дальше здобула заборону курення в метро, публічних бюрах, автобусах та інших транспортних середниках. Врешті захопилася ідеєю з'єднання європейських народів, взяла активну участь в виборах до Європейського Парляменту, кандидує на посла від ліберальної партії президента Жіскар д'Естен. По виборах переїхала до Страсбургу, де чекав на неї великий та несподіваний успіх. Завдяки своїм здібностям, відвазі, красномовству і приязні вдачі стала Вейль дуже улюбленою особою в цілій Франції. Кажуть, що Вейль є не лише у Франції, але також в цілій Західній Європі найпопулярнішою жінкою від часів Жанни д'Арк (1412-1431).

Праця Європейського Парляменту є різномірна, тяжка і скомплікована. Вже сама адміністрація парламенту та кореспонденція в сімох мовах є великим утрудненням. По приступі Еспанії і Португалії збільшиться число мов до 9. Завданням Європейського Парляменту тепер є співпрацювати в законодавстві ЕС, ухвалювати бюджети, завідувати фінансами Європейського соціального і регіонального фондів та видатками на наукові досліди. Крім того парламент змагається ще за право контролю над усіма органами влади ЕС і право затвердження високих достойників Європейської Комісії і т.п.

З огляду на ці та інші завдання виринули в політичних колах сумніви, чи пані Вейль буде в силі подолати ці завдання, чи вона буде могла змусити

ЛЮБОВНО-ПОЛІТИЧНА ІСТОРІЯ

Танцюристам "Большого", Годунову чи Козловим, легко відістатися з московського "раю", бо ж їх возять на Захід. Але що має робити українська дівчина з ССРСР, в яку залюбився молодий француз? Їхню історію, разом зі світлинами цих двоє гарних молодят, — Ольги Жеребенко і Марка Бондю, — переказує "Франс-суар" з 19.9 ц. р.

Французький робітник, Марко Бондю, підписав контракт на працю французької фірми у побудові морського порту в Новоросійську над Чорним морем. Там він познайомився з Ольгою Жеребенко й залюбився. Але його контракт вигас 2. 9. 78 р. і він мусів повернутися у Францію. З того часу жив тільки однією думкою, щоб одружитися з Ольгою. Він зібрав гроші й вибрався вдруге до ССРСР, але вже як турист. Але Новоросійськ закритий для туристів! Тож відважна Ольга приїхала до Москви, і тут вони одружилися у французькій амбасаді в січні 1979 р. Після цього Марко повернувся до Франції сам, бо йому сказали, що віза для його дружини буде щойно після трьох-чотирьох місяців. Це нормально! — сказав собі молодий хлопець, що вже трохи знав советські звичаї. Проте він дивувався, що не має ніяких вісток від Ольги й його листи до неї не доходили, хоч він їх висилав через амбасаду. Незабаром звідтам надійшла зловіща вістка, що Ольга дістала останній, але розпечатаний лист, та що її зневажають, допитують і погрожують. І вкінці, після довгої мовчанки, його повідомили з французь-

велику і різноманітну громаду своїх парламентаристів до конструктивної праці. Дальше вона не сміє допустити до того, щоби ЕП зійшов на манівці, як його сумна попередниця Ліра Націй або Організація Об'єднаних Націй.

Але ці сумніви скоро розвіялися. Симона Вейль показала в Страсбурзі надзвичайну організаційну і політичну здібність. Вона грає свою роль президентки Європейського Парляменту перфектно. Не диво, що журналісти обдарували її ще одним почесним титулом Європейської Фирст Леді і визначної жінки 1980 року.

Президентка Вейль середнього росту, має прищадкувату фігуру, легкий хід і носить залюбки елегантний шанель-костюм з рожевою блюзкою. Блиск голубих очей, приадна зачіска на голові з густого чорносинявого волосся, чарівний усміх на товстоцокім обличчі і теплий голос викликають переконливе враження, що у Вейль об'єдналися приваблива жіночість з глибокою інтелігенцією, особливості, які одна одної не заперечують. Вона потрапить ніжною мовою полагоджувати важливі та скомпліковані проблеми.

Мимо сумної минувшини не має президентка Вейль особистих ресантиментів до німецького народу. Вона не утожнює тоталітарної гітлерівської системи та її зловживання влади з німецьким народом. Вейль стоїть на становищі примирення та взаємної співпраці народу французького з німець-

ВІТАЄМО З ВІДЗНАЧЕННЯМ

Голова 64-го Відділу, Нью-Йорк, Христя Навроцька одержала високе пластове відзначення — "Золотого Юрія".

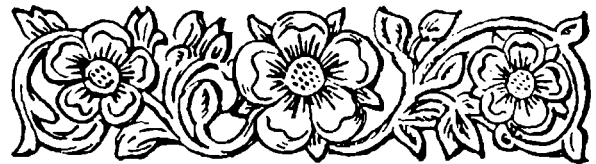
Управа і членки Відділу щиро вітають Христю Навроцьку, гратулюють довголітній заслуженій членці Відділу за це високе відзначення та бажають дальших успіхів у її праці для добра нашої молоді, а теж на полі інших суспільних ділянок, в тому передусім у Союзі Українок.

Рівночасно гратулюємо членам Відділу: Евстахії Гойдиш, яку перевибрано головою Крайової Пластової Старшини і Христі Навроцькій, яку вибрано головою виховного сектора К.П.С.

УПРАВА 64-ГО ВІДДІЛУ СУА

кої амбасаді у Москві, що 4 липня 1979 р. Ольгу засудили на 4 роки каторги за "зпосливе хуліганство". Марко порушує небо і землю, щоб видобути свою дружину з "гулагу", але навіть французька дипломатія безрадна: "Не вільно советській рабині одружуватися з чужинцем, ні безкарно тікати з ССРСР!" — закінчує "Франс-суар".

Софія Наумович

ким, які є фундаментальною передумовою європейського миру, добробуту і безпеки. Як вже згадано, належить Вейль до французької ліберальної партії, яка має в Європейському Парляменті 25 своїх послів. Посли німецької ліберальної партії співпрацюють в Страсбурзі з французькими лібералами. Вони дали їм поміч, піддержуючи своїми голосами кандидатуру посолки Вейль на становище президента ЕП. Крім того президентка Вейль може завсіди числити на поміч всіх німецьких послів (81) Страсбурського парламенту.

Минулого року запросив німецький уряд, який складається з соціал-демократів і лібералів, президентку Вейль відвідати Федеративну Республіку Німеччини і справив їй в столиці Бонн і інших містах грандіозне прийняття, яке прислуговує лише президентам великих і заприязнених держав. Вейль виступила з блискучою промовою по-французьки перед німецьким парламентом і в телевізії, крім того мала нагоду на офіційних прийняттях пізнати і заприязнитися з визначними достойниками німецького уряду, парламенту, профспілок і німецької індустрії, яка цілком кооперує з французькою. Дня 22-го грудня минулого року взяла президентка Вейль участь в посвяченні новозбудованого німцями люксового пасажирського пароплаву (35.000 тонажу) в порті Бремен і охристила його ім'ям ЕВРОПА. Це має бути перший пароплав на службі ЕС.

тільки між нами і телефоном

— Любо — по нас знову доля ціляє. Ось Роман, талановитий студент, кінчає студії та заручується з італійкою... Це вже третя така "бомба" цього літа на нашу маленьку, місцеву громаду.

Чи це унікальна подія? У різних місцевостях, а головню в малих, такі випадки українська громада дуже боляче переживає.

— Батьки Романа такі діяльні у громаді! Сам він з відзначенням закінчив школу українознавства. Поїхав до славного "Айві ліг" університету, й ось таке тепер — так скаржилась мені моя приятелька.

— Чи це було несподіванкою для батьків та приятелів? Чи не мав він українського товариства свого віку? — питала я.

— Ще в середній школі було так-сяк. Хоч також відчувалась невелика прірва. Роман був непересічно здібний учень. Решта класи була далеко поза ним. Так поверховно вони ніби товаришували, але вже можна було відчутти, що у них і Романа не було багато спільного до розмови. Роман не висиджував перед телевізором, не був зацікавлений вислідами якогось там спортивного змагу. А про книжки, що він читав, не мав з ким у класі говорити...

Це мені звучало, немов давня, відома байка. Скільки разів уже доводилось таке бачити, пережити й переболіти.

— Справа в тім, що здібні діти, (офіційно класифіковані як "gifted and talented") в американсько-канадській спільноті представляють всього яких 5 - 8% своїх однолітків. Це означає, що таку одиницю знаходимо приблизно одну серед 18 чи 20 дітей, або одну на класу тієї величини. Навіть у великих осередках таких дітей буде 10-15 на школу з 200 учнями. А що ж сказати про малі містечка, де школи мають 30 чи 50 дітей? Там, правдоподібно, такі здібні діти зовсім не матимуть таких самих однолітків. Тому буде тяжко знайти українське товариство ще у середній школі.

"АЙВІ ЛІГА", ВТРАЧЕНІ ЗДІБНІ СТУДЕНТИ Й S.O.S. ДО СУА

А потім? Тим більше. В Америці такі діти напевно ходитимуть до найкращих університетів, т.зв. "Айві ліги". Там не буде багато українців (знову через статистику!) — отже мабуть не буде українського студентського клубу. І так після 3-ох, 6-ти чи 8-ми років студій — наші непересічно здібні студенти часто знаходять таких самих — собі до пари — але неукраїнців (бо їх там мало)...

— Так, пані Любо, все це точно так! По інших університетах є більше число наших студентів, тому й більша можливість мати український клуб та українське товариство...

— Отже, яка змога рятувати тих здібних від мішаних подруж? Тут є можливість для СУА — кажу приятельці.

— Як тут СУА може допомогти, Любо? Це ж не є бюро знайомлень, .. на жаль.

— Ось біля кожного такого "Айві ліги" (у США, а й подібних університетів у інших країнах) є якийсь відділ СУА. Треба паням кожного року переглянути списки студентів, знайти українців та запросити їх на вечерю, чи в неділю на полуденок, або й привезти їх до нашої церкви. Та ж дуже часто ті студенти є далеко поза домом. Навіть коли є два студенти — це варто зробити. Щоб вони мали змогу зустрітись. Таким чином буде також удержаний контакт з українською громадою. Так ті студенти відчують спільні нитки. А потім будуть пам'ятати гостинність, українське товариство, а, може, будуть ближче триматися з нашими українськими студентами. Хто зна, може, такі знайдуть собі пару? А нам треба для громади рятувати також і цих непересічно здібних, бо потім вони нам будуть потрібні.

— То ж, може, справді одна референтка в кожному відділі могла б стежити за студентами й допомагати їм, головню по визначних університетах.

Любов Калинович

З нагоди 30-ліття Української Книгарні АРКА в Нью-Йорку

що сповнилось 25-го травня 1981 року
складаємо 100.00 доларів
на СУСПІЛЬНУ СЛУЖБУ — ДЛЯ ДОПОМОГИ
УКРАЇНСЬКИМ ДІТЯМ ЗА КОРДОНОМ.

Ярослав ПАСТУШЕНКО

Роман ПОРИТКО

Українська Книгарня Арка завжди йшла назустріч потребам української спільноти, завжди можна було числити на її допомогу і співпрацю. З нагоди 30-ліття бажаємо книгарні, її власникам Ярославові Пастушенкові і Романові Пориткові та їхнім родинам щастя та успіхів на многі літа!

Управа Союзу Українок Америки,
Редакція і Адміністрація "Нашого Життя"

ПОГАНА ВІСТКА ШВИДКО ЛЕТИТЬ.

Читаючи редакційну статтю у "Нашому Житті" за місяць квітень, на тему доброзичливості до людини, до людини в нашій спільноті, ми думали: які дуже влучні міркування авторки і як дуже вони потрібні. І саме ті думки насунули нам ще одне спостереження, яке, хоча не стосується виключно нашої спільноти, але дуже для неї характеристичне і либонь іде в парі з нашим браком доброзичливості та поблажливості бо ближніх. Чи завважили Ви, скоро і широко мандрує кожна погана, сумна вістка, а як чомусь поволі та нерадо поширюється інформація про чийсь успіх, або радісну подію. На жаль, хоч сьогодні рівноправність і немає дискримінації жінок, а тому не годиться підкреслювати жіночих хиб, то все ж бачимо, що такі жінки, як і раніше ведуть перед у поширюванні вісток про ближніх. І чомусь завжди їм легше проходять через уста неприємні вістки, як гарні.

Скажете, Дорогі Читачки, що це безпідставне твердження? Спробуйте лише пустити вістку, що хтось хворий, мав автомобільний випадок або скомпромітувався у громадському житті, а побачите, як скоро ця вістка пошириться через Ваших знайомих, як гудітимуть телефони. Але успіх у праці, чи в громаді, щастя в родинному житті ніяк не є такі цікаві, як сум, журба чи невдача... Здається, що саме в тому доказ того браку поблажливості й любови, охоти радіти радістю інших. А може це лише бажання сенсації, новин за всяку ціну? Подумайте, Дорогі Читачки, хвилинку на цю тему та дайте собі самі відповідь. А може після того завагаєтеся бодай на хвилину, коли знову буде нагода передати далі погану новину про когось із кола Ваших знайомих.

ОКСАНА НАРОЖНЯК

ПЕРША УКРАЇНСЬКА СКУЛЬПТОРКА В БРАЗИЛІЇ.

Дня 19-го березня в Музеї "Гідо Віаро", Курітібської Фундації Культури, відбулося відкриття виставки творів молодого українського скульптора Оксани Нарожняк.

У своїх творах мисткиня промовляє символами. Кожна її різьба змушує нас довго постояти коло неї і вчутися в її мову. Її твори інтригують і впливають на фантазію глядачів. Композиції Оксани Нарожняк такі промовисті і так ударяють по уяві, що здебільша можна легко вчутися в їх символіку.

Велика різноманітність індивідуальних форм виявляє широкий діапазон фантазії і глибоке філософське чуття артистки. Мисткиня не вдається в технічні шукання нових матеріалів, що тепер звичайно в моді. Зате вся її увага зосереджена на проблемах форми і мистецького вислову.

Краса її скульптур з бронзи полягає в її правдивості. У всіх творах плястичний вислів не відірваний від життя, лиш є переживанням і терпінням, висловом глибоких духових конфліктів ХХ-го століття.

Оксана Нарожняк належить до молодого покоління мистців і є першою українською скульпторкою в Бразилії. Університетські студії відбула в Північній Америці, в Дітройтському Університеті, де закінчила психологію і мистецтво. Студювала також у професора Роберта Гейла рисунки, в Нью-Йоркській Лізі Мистецтва.

Свою кар'єру почала в Дітройті, виставкою в "Петіт Галері" в 1972 році з великим успіхом. Повернувшись до Бразилії, замешкала в Ріо де Жанейро, де в 1976 році в Галерії Ірландіні (що є одна з найважливіших в країні) виставила свої твори, які бразильські мистецтвознавці дуже високо і позитивно оцінили, зараховуючи мисткиню до найкращих

ОКСАНА БОРУШЕНКО

сучасних скульпторів в Бразилії.

В Курітібі, що є одним з найбільших центрів громадсько-культурного життя українців в Бразилії, це є перша індивідуальна виставка скульптур молодого мисткині.

Оксана Нарожняк є особою великої інтуїції, серйозний дослідник людської психіки, що створює довкруги себе глибокий духовий клімат. Цю мистецьку атмосферу відчуває кожний, вже при першій зустрічі з нею. Мисткиня принесла своїми скульптурами з бронзи великий вклад в сучасне мистецтво, оригінальними творами власного стилю, в яким відчувається українську душу.

Вона молода, у повному розвитку творчої індивідуальності, і тим самим матиме чимраз більші мистецькі успіхи, чого щиро бажає вся українська громада в Бразилії.

ДАРУНКИ ДО КОЛЕКЦІЇ ФОТОГРАФІЙ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ:

Стефанія Галатин (через 82-ий Відділ СУА) — 3. Анна Заплітна (через 21-ий Відділ СУА) — 20. Розалія Фенчинська — 34. Д-р Софія Сивак — 1. Марія Демидчук-Чучман — 9. Анна Самосій — 12. Й. Гуздяк — 23. Ангелина Матушевська — 18 і 2 негативи. Теофілія Чемна (Округа Дітройт) — 3. Анна Патра (Округа Дітройт) — 6. Параня Стетків (Округа Дітройт) — 6. Павлина Будзон (Округа Дітройт) — 5. Олександра Різник (64-ий Відділ СУА) — 7. Іван Пасічник (через 82-ий Відділ СУА) — 24. бл. п. Стефанія Морозевич-Ясна — 2.

Щиро дякуємо
Марта Зелік
завідуюча фотографіями.

СПОГАДИ — ВІЙНА І ВИЗВОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

Продовження

Також поведінка службовців доводила не раз до розпуки. Їх, правда, зменшилося, але крім кількох певних, все було багато таких, що були завжди готові до втечі. Наприклад, треба вислати когось із службовців до поблизького шпиталю, щоб зібрати там потрібні відомості. Він повертається щойно за два тижні. У міжчасі ми вже змінили місце постою або збираємося виїхати, і відомості вже непотрібні.

— Скільки вам треба будо днів на цю поїздку? — Питається Василь.

— Один або два, — відповідає.

Чому ж ви були два тижні?

— Поїздів не було!

— А це ж п'ять верст до того шпиталю!

— Я не обов'язаний ходити пішки, — відповідає зухвало.

Пам'ятаю клопоти з щоденною поштою. Службовці, що полагоджували це, ніколи не встигали записувати всіх паперів. Накопичилося їх щось штук двісті. Василь попрохав, щоб я допомагала в цьому. Ми обоє з Лютим-Лютенком просиділи одного дня до півночі і все записали. Другого дня, коли службовці прийшли до праці, страшенно здивувалися, що все вже вписане. Як дуже бракувало нам вправних рук у такий пекучий час!

Згодом виринуло для мене ще одне навантаження. Було значно вигідніше нам усім харчуватися разом, аніж кожному окремо. Отже ми з дружиною Лютого-Лютенка поділили працю між собою: одного дня вона варила, я допомагала в канцелярії, а другого дня я варила, а вона працювала в канцелярії. Так ми чергувались у роботі і в обох ділянках був сякий-такий порядок.

Я не кажу, що в нас не було ідейних, тямущих людей, але їх було дуже мало. Не було витривалості, відчувалось у повітрі, що все розвалюється. Крадіж процвітала. Якийсь начальник евакуаційного пункту "придбав" три тисячі комплетів білизни, а хворих на тиф не було в що переодягнути. Один полковник зарезервував для себе цілу санітарну "петючку" з автом, а хворих перевозили теплушками. Василь алярмував на всі боки, навіть їздив до Головного Отамана. Але навіть Петлюри накази лишалися без наслідків. Члени Директорії Швець і Макаренко їздили в пульманівських вагонах, що були відчеплені від якогось санітарного поїзду, і, не зважаючи на наказ Головного Отамана, не повертали їх. Бувало й таке, що хворого на тиф приносили на ношах до канцелярії Санітарної управи й казали: — "Робіть із ним, що хочете!"

Становище Василя було нестерпне. Велика відповідальність без найменшої ексекютиви! Особливо під час евакуації, коли службовці розбі-

галися, не було кому виконати й найдрібнішого доручення. Коли нам прийшлося переступити Збруч, то нас було всього 13 душ! Виїхали лиш найбільше здисципліновані люди. Пам'ятаю, як перед виїздом із Тернополя до Бродів, Чепілка (згодом загинув у повстанні) диригував імпровізованим хором, що співав "Тече річка невеличка"... Зловісна то була річка!

Лютій-Лютенко завідував аптекарським відділом при Санітарній управі. Василь знав його давно. Це був лікарський помічник по освіті і переконаний українець. Я знала його ще з Москви, де Лютій служив фельдшером в 15 Київському полку. Кожного разу при евакуації медичного майна обидва сварилися, і Лютому перепадало від Василя. Він заїкався, а при хвилюванні цей недолік особливо відчувався. Василь, нервуючись, теж тратив терпеливість. Але все ж вони любили себе і вірили один одному. Лютій був родом із Кавказу. Вже лікарським помічником він закінчив фармацевтику при Московському університеті. Це була рідкої чесноти людина.

Пам'ятаю і смішний випадок, як він раз прийшов до Василя з проханням улаштувати якусь дівчину на посаду в фармацевтичний відділ. Василь, сміючись, сказав йому: — а що мені ваша жінка скаже? Що то за дівчина?

— Бідна, не має що їсти, сирітка, галичанка, — зіщулювся Лютій.

— Ой, ой! Ну, хай прийде завтра, подивлюся на неї!

На другий день жінка Лютого зо мною, ховаючись за двері, умирали зі сміху, коли побачили жінку років 45 із підведеними бровами і дитячими манерами у Василя на прийомі. Після оглядин цієї "сирітки" Василь заявив Лютому:

— Ні, голубе, я потребую грамотної людини і в жодному разі не польки! Це раз. Охоче вірю, що в неї немає ні тата ні мами, — перебив він знову Лютого, — але не можу її взяти!

Лютій довго не міг простити Василеві його "невблаганности", а ми на кожную нову кандидатку до праці питали, чи то "сирітка" — на що одержували від нього сердитий погляд.

За нашу працю ми з Лютою мали визначену платню, але призначили її для дитячого притулку в Тернополі, а такому ж притулку у Бродях Василь виеднав допомогу в міністерстві. Взагалі тоді не було ще видно антагонізму між галичанами й придніпрянцями. Тому нас дуже вразила відозва Івана Герасимовича, щоб селяни продавали нам харчі лиш в обмеженій кількості.

У Бродях ми простояли два, а може й три місяці.

Добилися ми туди в березні 1919 року, розвантажились і почали більш-менш нормально працювати. Тут заснували Філію Українського Червоного Хреста, (Василь був членом Гол. Управи в Києві), але й пережили ми бунт Оскіпка. Пам'ятаю, що Василеві так набридли всякі авантюри і злочинства, що він почав серйозну акцію проти того. Їздив навіть до Андрія Лівницького до Здолбунова, але нічого з того не вийшло, коли не рахувати факт, що йому вдалося відобрати в полковника санітарну "летючку" у Підволочиську. Я навмисне підрахувала, скільки телеграм Василь вислав з приводу тієї "летючки" й тепер уже не пам'ятаю, але біля двадцяти їх таки було. Так само доніс хтось Василеві, що д-р Танашкевич має 14 вагонів медичного майна, але не хоче віддати його "наддніпрянцям". Багато здоров'я коштувало Василеві видістати ті вагони і то не всі. Сам же Василь ніколи не знав різниць між наддніпрянцями і наддністрянцями. Доказом того є щоденник п-ні Каранович із Відня. Уже по смерті Василя я чула від неї, яка теж працювала в Українському Червоному Хресті, але галицькому, що з великим трудом добилася до Бродів, щоб одержати відповідні ліки від Санітарної управи. Дістала врешті все потрібне завдяки одному лікареві. По перевірці вона написала мені, що цим лікарем був начальник Санітарної управи д-р Совачів.

Пам'ятаю організаційні збори Філії Червоного Хреста, на які прийшли і жидівки. Я ще не знала тоді, що слово "жид" у Галичині не має нічого зневажливого, і страшно збентежилася, коли предсідник оголосив, що слово дається голові Комітету Жидівських Пань. Пізніше мене ця назва завжди смішила.

У Бродях відбулася ще одна подія: персонал Санітарної управи рішив дати виставу на користь Українського Червоного Хреста. Коли почули, що я фахова акторка стали переконувати мене, щоб я в то-

му взяла участь. Вперше мені довелося виступити перед галицькою публікою в "Жидівці-вихристіці".

Як я сказала, атмосфера й умовини праці були дуже важкі. Утруднювала роботу також обставина, що при виборі урядовців грала ролю їх приналежність до тієї чи іншої партії. Пригадую, як Василь за-протестував проти призначення одного відомого хабарника до Санітарної управи. На це одержав відповідь від міністра:

— Можливо, Василю Яковичу, я теж чув про нього негативне. Але він дуже енергійний і активний партійний робітник! Ні, ви вже не робіть йому перешкод!

Мало того, що Василь мусів погодитись із тим, але міністер очевидно переказав "енергійному партійцеві", що Василь не дуже охоче прийняв його. У висліді незабаром есери подбали про те, що в газеті появилася пасквільна стаття, яка обвинувачувала Миколу Міхновського й Василя Совачева в різних "злочинах". Тому трохи після того прислано до Санітарної управи державного інспектора, що мав би слідкувати за національною свідомістю Василя та діянням Санітарної управи. Це був хлопчисько, студент другого семестру, з невеликим громадським виробленням. Він попав під вплив різних лікарських помічників, що в тому часі старались прихватити собі різні привілеї, і став чіплятися різних дрібниць в урядуванні. Це вже було вище сил Василя. Врешті він поїхав до Головного Отамана на скаргу.

Петлюра розсміявся, коли почув, що хтось має слідкувати за національною свідомістю Василя. Пообіцяв зняти державного інспектора з Санітарної управи, але цього не зробив.

Продовження буде

ДОПИСИ З ДІЯЛЬНОСТІ ВІДДІЛІВ

ВЕЧІР ГАННИ ЧЕРІНЬ У ДІТРОЙТІ

76-ий Відділ СУА у Воррен влаштував зустріч Г. Черінь з дітройтською громадою. Наче нічого особливого, але головними виконавцями уривків її творів були діти 5-ої та 6-ої клас школи Непорочного Зачаття в Гемтремк (Дітройт).

Гання Черінь отримала першу нагороду в ділянці дитячої літератури. Конкурс був спонзорований Централено СУА.

Вечір відкрила голова Відділу Марта Василькевич, вітаючи присутніх.

Коротке, змістовне слово про авторку та її творчість сказала Валентина Мушинська.

А тоді почали пописуватись наші діти: Рецитації, діялоги, мело-деклямації. Все те було ілюстроване образками, що їх вони самі малювали. Треба підкреслити, що участь в програмі взяли всі діти обох клас та одна учениця сьомої класи.

Важку працю підготовки програми виконала вчителька школи Непорочного Зачаття, рівночасно імпровізувала референтка 76-го Відділу — Ксеня Кучер.

Беручи до уваги число дітей, їх різний рівень знання мови і кількість підготованого матеріалу Ксені Кучер належить велике признання. На вечорі виступила талановита студентка університету Ліда Кучер, яка з великим зрозумінням передала вірш Г. Черінь "Чорнозем".

Після короткої перерви та перекуски виступила поетеса з уривками своїх творів.

Дивлячись на зачарованих "живою" поеткою, дітей, яка їх так тепло, так щиро вітала і дякувала за листи, що вони до неї писали — можна сміло сказати, що вечір був справді великим успіхом.

Вечір закрила Марта Василькевич, дякуючи учасникам програми, присутнім на вечорі, членкам Відділу за приготування перекуски. А понад усе дякувала Ганні Черінь, що загостила до Дітройту.

С. Строч,
пресова референтка.

До канцелярії СУА завітала Сестра Службениця з Парижа, Франція та дещо розказала про працю 5-ох сестер: вони ведуть школу у Парижі де навчають дівчому української мови. Школа нараховує біля 30 молоденьких учнів. Сестри також опікуються старшими, самотніми особами.

Подаємо адресу сестри, до якої можна звернутися за інформаціями, а також і пересилати пожертви для школи:

Sr. Krystyna Delawska
10 rue Ernes Lacoste
Paris 12e
France

ВИЯВ СОЛІДАРНОСТІ ЧЛЕНСТВА

У панелях і дискусіях під час XIX Конвенції СУА звернено увагу на важливість дружньої співпраці в нутрі СУА та потребу солідарності членства.

Доказом вияву справжньої солідарності є відгук членок СУА на заклик суспільної опіки до 1-доларової пожертви (через Відділ СУА) для вшанування пам'яті фундаторки Постійного Стипендійного Фонду Еви Сташків. Ці пожертви, це символічний вияв пошани кожної членки для пам'яті цієї заслуженої громадянки і членки СУА. Вони збільшать тепер 40-тисячний основний капітал, з відсотків якого будуть виплачувати стипендії (див. Обіжник суспільної опіки) на українознавчі студії.

Нехай не бракує ні одної союзнянки у числі цих одно-доларових жертводавців.

Список пожертв у Відділах буде поміщений у "Нашому Житті".

ОПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ:

У брошурці Стипендійна акція СУА 1978-1980, ст. 12, останній абзац звучить: "В цьому зіставленні не є включені гроші...", а має бути: "В цьому зіставленні є включені гроші..."

ВДЯЧНА СТИПЕНДИСТКА

Одержавши чек стипендисти зобов'язані відворотно прислати підписану посвідку одержання чека. Одні "забувають" зразу прислати таку посвідку, інші — "ласкаво" підпишуть і присилають без одного додаткового слова для нас, але є третя, категорія стипендистів, що разом з посвідкою одержання грошового чека пишуть нам листи. Ось виймок з такого одного листа:

"Висилаю посвідку про одержання банкового чека на суму 200 дол. Користаючись з нагоди, засилаю найширішу подяку Вам і Союзу Українок Америки за турботи студентами в Бразилії. А окрема особиста подяка для пані Мирослави Михайлів, моєї спонзорки. Дякувати Богові, я вже кінчаю половину університетського курсу і скоро не потребуватиму такої допомоги. А як Господь Бог дасть мені можливість — то я зможу допомагати іншим.

Остаюсь з пошаною до Вас у Союзі Українок та привітом: "Христос Воскрес"

Оксана Алахтин

813.00 дол.: Зоріян і Дарія Городиські (через Централю) стипендія ім. Юрія Миколи Городиського.

220.00 дол.: д-р Степан Стецура, Парма,
по 200.00 дол.: д-р Іляріой і Анна Домбчевські, Джеймсвіл,
д-р Петро і пані Гулик, Йонгставн, д-р Володимир Шкільник, Акрон, Ірена Мельник, Ньюїнгтон, Іван і Неля Вовки, Парма, 33-ій Відділ СУА (10 членок), Клівленд, Олекса і Іванна Чайки, Бродвю Гайтс, д-р Юрій Солук, Голівуд, Євгенія і Іван Бучки Чікаго, проф. Юрій і Ірена Лаврівські, Тонаванда, д-р Євген і Ніля Стецькові, Тонаванда, Ольга Цар, Ірвінгтон, Михайло Сисак, Боффало.

180.00 дол.: Ольга Кармазин, Аліквіппа,
по 150.00 дол.: д-р Константин Бачинський, Парма, д-р Дарія Войтина, Парма, інж. Роман і Міра Грабці, Парма, пластовий Курінь "Буреверхи", Парма, Ірина Полотнянка, Глейдейл, Ігор і Леся Макухи, Глендейл, д-р Андрій Олесюк, Льюс Анджелес, 74-ий Відділ СУА, Чікаго, Надія Гаджера, Чікаго, 25-ий Відділ СУА, Повтакет, Богдан і Рома Федасюки, Берклей Гайц.

по 100.00 дол.: Іванна і Ярослав Клими, Лонг Айленд, Володимир і Марія Юзьваки, Сімсбури.

по 75.00 дол.: Ольга і Богдан Козаки, Сілвер Спрінг, Марія Гац, Глендейл,

50.00 дол.: Володимир Михайлів, Честер (2-га рата)
по 25.00 дол.: 64-ий Відділ СУА, Нью-Йорк, д-р Мирослав Перейма, Боффало, Микола Левчик, Боффало,

по 20.00 дол.: Ореста Перейма, Марія Дранка, і Марія Паньків усі з Боффало,

15.00 дол.: Марія Жовнірович, Стетен Айленд

10.00 дол.: Ірена Чумиловська Скенектади,

Разом 6.023.00 дол.

Ірина Качанівська

ПОДЯКА:

Складаю широко-сердечну подяку Управі та членкам 47-го Відділу СУА в Рочестер за відвідини мене в шпиталі, картки побажання скорого повороту до здоров'я. З вдячності пересилаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Ірина Шмігель,
членка 47-го Відділу СУА

В часі моєї довготривалої недуги, багато осіб доброго серця в різний спосіб виявили мені поміч, добру пораду, жертвували на Служби Божі за моє виздоровлення, чи часто відвідували мене в лічниці, та після повороту в мій хаті. Дуже широко дякую Вп. д-рові Андрієві Лемішці за безкорисну, широко віддану опіку в часі моєї недуги. Широко дякую членкам 59-го Відділу СУА в Балтіморі, за часті відвідини мене в лікарні, за молитви та поміч по повороті з лічниці до моєї хати. Широко дякую панству Анні і Семенові Поліщукам, господарям дому, за несену мені поміч в кожній потребі, за їх добрі поради для мого виздоровлення. Нехай Господь благословить щедрими ласками всіх, хто мені помагав в моїй важкій недузі.

З вдячності складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Ангелина Таланова,
Балтімор, Мд.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

XXXIII РІК ВИДАННЯ

ЧЕРВЕНЬ 1981

ЧИСЛО ШОСТЕ

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

З-поміж осягів Союзу Українок Америки, що зарисувались на XIX-ій Конвенції у Філядельфії, найбільш виразно виступив Український Музей. Щоправда, він є окремою корпорацією і не повинен фігурувати у звітах організації. Але в дійсності він ще бореться за своє існування й все ще опертий на людських і матеріальних засобах США.

Двічі складав звіт про його діяльність голова Музею д-р Богдан Цимбалістий, перший раз на комісії мистецтва й Музею, а вдруге на бенкеті. Із нього ми довідались, що Музей стоїть перед своїм 5-літтям, яке заплановане на осінь 1981 р. За тих несповна 5 років він перейшов велику дорогу. З малого Музею, що мусів добиватися участі американських газет в його відкритті, він став тепер "добре веденим" Музеєм, що занотований в усіх провідниках Нью-Йорку. Послужив як приклад переходу текстиль на семінарі музейних працівників і японській делегації, як зразковий малий музей, за яким вони шукали. Дальше ми довідались, що річний бюджет Музею є 90.000 дол., має 5 працівниць і 800 членів. Перед ним план розбудови: поширення музею народного мистецтва, галерею образів. Окрім того вже підготовляється відділ історії — Музей став збирати світлина з часів першої іміграції. Та є й певні негативи — не можна сподіватись

збільшення дотацій, що їх Музей досі отримував в наслідок нової політики уряду Регена. Тому Музей змагає до творення фондаций. Ці фундації допоможуть йому своїми відсотками виповнювати бюджет. Вже на цій Конвенції здекларовано дві — Ясінська-Мурована зложила 10.000 дол. а п-во Київ 5.000 дол.

Справді неймовірний осяг за не цілих п'ять років! Хоча є інші українські музеї, що осягнули власний будинок і не меншу фаховість, проте не за такий короткий час. Найбільше це показується в часі перед Різдом і Великоднем. Тоді відвідини чужинців перевищують тисячку на курсах і в оглядинах. Велике місто має свої закони. Перед Українським Музеєм у Нью-Йорку зарисовується ще один етап — перехід до більшого приміщення.

Про це треба думати й підготовляти. Про це покищо не говориться, коли є ще труднощі у зрівноваженні бюджету і коли розробляються нові ділянки. Але вже треба рахуватися з тим у майбутньому.

Так зарисовується перед нами цей найбільший осяг Союзу Українок Америки. Його опікунча роль ще помітна, це навантаження відчувають Відділи США. Але хоч нарікають, проте це нарікання радісне. Бо вони дають підставу великому починанню, що вже ввійшов у культурне життя Нью-Йорку, а тим самим цілої Америки.

ДЕКАДА УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ

Декаду Української Родини проголосили ми спільно з Президією СКВУ у березні ц. р. Недавно розіслано нашим складовим організаціям перше наше повідомлення про початок Декади. Починаємо нашу роботу пізнанням нашої обрядовості. Українська родина випрацювала впродовж віків багаті обряди і звичаї. Ми їх не зберегли в цілості, а тільки в уривках, що нам так чи інакше відповідали. А тепер хочемо її відшукати і зрозуміти. Цього вимагає збереження нашої родини, за цим розпитує наша молодь. Для тієї цілі послужать нам наші перегляди календарного року Олекси Воропая і Н. Климиника та звичаєвість наших весіль, христин і похоронів.

Для дальших наших плянів потребуємо співпраці нашої преси. Хоч вони пишуть про українську родину,

проте вони повинні скріпити цю тему. Родина потребує глибшого й докладнішого наświetлення. Не тільки жіноча преса повинна це розглянути, але й наші тижневики й щоденники.

Також наші виховні й молодечі організації повинні підняти цю тематику. Її можна розглянути в панелях чи доповідях на з'їздах чи конвенціях, її можна передискутувати на окремих вечорах. Родина повинна набрати в нас нової ваги. У висліді цього заінтересування повинні ми вибрати Родину Року, як вияв нашого признання.

Це є наш плян на найближчий рік. Ще не знаємо, що вдасться нам здійснити в цьому році, а що перенести на другий рік. Так починаємо Декаду Української Родини на нашому ґрунті і чекаємо, хто приєднається до нас.

КОМІТЕТ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

У Парижі вже третій рік існує Комітет Народного Мистецтва під проводом Іванни Чумак. Цього року влаштували виставки писанок у Мецу від 27-го березня до 22-го квітня, у Швайцарії в Музею Леман 11-го і 12-го квітня та в Музеї Монто від 25-го березня.

Кілька місяців тому Комітет здав до друку рукопис і фотографічний матеріал для франкомовної книжки на тему "Писанка, українське пасхальне яйце" "La pysanka — l'oeuf de Pagues Ukrainien". У зміст книжки увійде мапа України з двомовними написами, поема Ігоря Калинця про писанку та біля сотні кольорових світлин писанок.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

З глибоким сумом повідомляємо організоване жіноцтво, що 2-го березня 1981 р. відійшла у вічність монахиня і педагог бл. п. Мати Марія Олена Должицька ЧСВВ. Завершилось багате життя на службі Богові й українській дитині. Це повне посвяти життя, хоч у похилому віці ще принесло користь українському патріархальному рухові.

Народилась вона у Львові у 1888 р. Студії германістики завершила докторатом у Львівському університеті. В 1911 р. стала навчати в семінарії СС Василіянок у Яворові і в 1915 р. вступила до Чину. Потім ще навчала якийсь час у наших монастирях у Югославії, де мусіла рятувати слабкі фінансові установи. У 1930 р. виїхала до Америки, де її з радістю прийняв матерний Чин. Допомогла заснувати дівочу академію, а в 1947 р. "Менор Каледж" В 1931-1950 рр. виконувала обов'язки магістри новичок.

НАРАДА У ШВАЙЦАРІЇ

Дня 9-го травня 1981 р. відбулася в Шерне над Мотреу перша зустріч українського жіноцтва Швейцарії. Прибуло дев'ять жінок — Лідія Настюк, Зоя Нижанківська, Лені Гаврилишин з Женеви, Галина Гаврилук із Льозанни, Тамара Кошук із Мартіні, д-р Олена Мойсеєнко з Берна, Ірина Проккоп-Гайоз з Цюріху, Н. Келлер-Якимович із Стону і Христина Качалуба-Кишакевич із Шерне. Інші, що не могли прибути, виправдали себе телефонічно.

Постановлено створити товариство, яке мало б зберігати національну ідентичність своїх членів та їхніх родин. Другим завданням було б — допомогти українському народові в його змаганні за волю. Першим кроком у тій справі було б висвітлення фільму на українську тему, що його можна б спроводити з Америки чи з Канади. Про це подбає Христина Качалуба, яка буде влітку в Америці. Фільм слід було б висвітлити в Льозанні й Цюріху. Дальшим завданням було б поборювання фальшивих інформацій, що появляються в пресі про Україну. Можна б подавати до швейцарської преси інформації про українські видання, що недавно перекладені, як "Жовтий князь" Барки. У дальшому можна відновляти призабуті могили наших померлих, відвідувати старших віком і хворих, влаштувати виставки.

Для продовження нашої роботи створено тимчасовий комітет: Зоя Нижанківська — голова, Христина Качалуба — секретарка, Оля Беран — скарбничка. Найближчу нараду скличемо в вересні 1981, коли то Українське Товариство Швейцарії буде

У 50-их рр. Мати Марія відійшла від навчання. Проживала в Чесапіку й Асторії і займалась допомогою для Сестер, що в тому часі повертались із заслання в Сибірі до Галичини. Це було велике завдання, якому вона віддалась з усією енергією. А коли розгорнувся в нас патріархальний рух, вона — не зважаючи на похилий вік — брала участь у різних маніфестаціях і походах. У тому часі вона була також двічі учасницею Генеральної Капітули свого Чину у 1963 і 1971 рр.. Відвідала також монастир ССВасиліянок у Польщі і Сестер в Україні.

У 1980 р. Університет св. Климентія у Римі відзначив Матір Марію почесним докторатом. Це було великим признанням для старенької монахині. Тоді ще востаннє зійшлися наші вчені у Філіпії УКУ у Філядельфії, щоб вручити їй докторат і вшанувати її багате в осяги життя.

Л. Б.

святкувати своє 30-ліття. На цю зустріч запросимо Ольгу Штайнер і з Мюнхену, заступницю голови СФУЖО в Європі.

ІХ З'ІЗД ОЖ ЛВУ

У днях 3-5-го квітня 1981 р. відбувся в Торонто Крайовий З'їзд ОЖ ЛВУ. Розпочався вже в п'ятницю ввечері, коли відкрито З'їзд і опрацьовано бюджет на найближчі три роки. У суботу рано розпочалися звіти. Найперше звітувала верифікаційна комісія про стан делегаток, потім комісія протоколу про протокол 8-ої Конвенції. Вкінці звітувала Головна Управа і Відділи ОЖ ЛВУ. Цю сесію відкрила Л. Антонович і попрохала до слова М. Твердовську, представницю ОЖ ОЧСУ з Америки. Темою її була доповідь "Роля жінки в історії України". Доповідниця почала з княжих часів, змалювала боротьбу жінок у козацьких часах, у Визвольних Змаганнях, в УПА і тепер в концтаборах Мордовії. Під час звітування голови О. Заверухи вручено постійне членство І. Остафійчук в Національній Жіночій Раді разом із невеликою медалею.

Після полуденку відбулась спільна сесія з ЛВУ. Вислухано доповідей Марти Кравців-Барабаш на тему "Наше завдання на вершинах" і д-ра Олега Романишина. Увечері відбувся бенкет, яким проводили Л. Шуст і адв. Степан Кузь. Був присутній Кир Ізидор Борецький і мейор міста.

У неділю рано відбулося Богослуження в наміренні З'їзду. Потім розпочався панель молодих, в якому взяли участь д-р Ірина Макар-Заяць і Ганна Романишин. Після дискусії запрошено

голову Контрольної Комісії дати внесення на уділення абсолюторії.

До нової управи увійшли — Марія Шкамбара, голова, Ліна Антонович і Тетяна Федорів, заступниці, Марія Солонинка, почесна голова, Ольга Заверуха, б. голова, Софія Білик, протоколярна секретарка, Тереса Даревич, кореспонденційна секретарка, Ганна Шиляк і Віра Микитин, фінансові секретарки. Референтками стали: Марія Колодій і Люба Кривокульська, організаційними, Софія Ковальська і Лариса Падучак, культурно-освітніми, Софія Горлач і Ганна Шепетик, виховними, Ольга Заверуха, Іванна Остафійчук, Марта Кравців-Барабаш, Ніна Онуфрик, Ольга Галенда, зв'язків, Марія Тимків, Софія Горлач, суспільної опіки, А. Пітик пресовою. До Контрольної Комісії увійшли: Ірина Кривинюк, голова, Євгенія Негрич, А. Федак, Софія Савицька члени. Ред-колегія жіночої сторінки: О. Романишин, М. Колодій, А. Пітик, Марта Кравців-Барабаш.

НАРАДА УПРАВИ 1981 Р.

Щорічна Нарада Управи відбувається як звичайно восени. Цього року Управа СФУЖО зустрічається у Філядельфії. Дата зустрічі — 10-го і 11-го жовтня 1981 р. Перед тим 9-го жовтня відбудеться нарада фінансових Комісій Америки й Канади.

На Нараду Управи всі її члени та й голови Комісій підготують звіт із праці, що повинен бути надісланий до 31-го серпня 1981 р. до канцелярії СФУЖО у Філядельфії. Відбитка цього звіту буде розіслана членам Управи заздалегідь.

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. XXXVIII

JUNE, 1981

No 6

OPENING ADDRESS OF XIX CONVENTION OF UNWLA

by *President Iwanna Rozankowsky*

During the last three years we took a big step forward. We were active in every Ukrainian community in the United States. In the smaller Ukrainian communities UNWLA Branches very often are the most active organizations in community life.

In the last three years nine new Branches were organized, for new pre-kindergarten "switlychky" were set up and there were probably thousands of events such as literary evenings, various exhibits, Christmas and Easter bazaars, etc. UNWLA continued its scholarship program, helped elderly women "babusi", one more welfare center was established, our members were very generous with their contributions for the Ukrainian dissidents and their families who arrived on American soil and contributed to the fund to help the families of the dissidents. Two Regional Councils and 16 Branches became Patrons of the Ukrainian Museum, of which three Branches became Patrons for the second time, and six Branches became Benefactors. The activity of the Branches during the last term can be seen from their cash flow which was over \$375,000.

As you can see we achieved a great deal and at this time I would like to thank all our members for making this possible.

We have a lot of shortcomings which can be eliminated only by joint efforts and cooperation as well as a change of attitude by our members toward the organization as a whole. We also have a great responsibility towards our community. The present situation demands our immediate attention but, at the same time, we cannot lose sight of the future.

In order for the various chairpersons of the National Board to be effective in their work, they need the cooperation and understanding of the Branches and Regional Councils by following the directives in the various bulletins.

We have 175 delegates to this Convention — the largest number in the history of UNWLA. Our organization today is large and strong but this fact cannot deter us from thinking about the future. We have to ask ourselves the question "what will happen in ten years"? Who will be our members and who will be the leaders of UNWLA? Our vision into the future should enable us to formulate our plans for today. New membership drives should become a reality — not just a phrase. We all should strive to achieve our goal of doubling our membership, and if we all join forces, we will accomplish this. Recently a survey was undertaken in the United

States about the volunteer work. Eighty percent of those who answered in the negative gave as the reason "nobody asked me". How many thousands of women there are amongst us who were never asked or invited to become members of UNWLA? Is there an excuse for our not caring? In 1974 Detroit's Regional Council had 484 members, today there are 590. If every Regional Council had the same result, today we would have had 1,000 new members.

In 1971, Dr. Teodozia Sawycky, the Welfare Chairperson of UNWLA reorganized the previously started scholarship program by directly involving the Ukrainian community with this program. Unfortunately, even though this program is in existence for the last ten years, some of our Branches have not yet understood this program. We still get letters from Branches stating that they would like to become sponsors of a scholarship. In reality what they should be doing is finding sponsors within the community and using the Branch's money to support the various goals of UNWLA. Anna Majuch, the Welfare Chairperson of Branch 49 in Buffalo, N. Y., has collected since 1973 \$20,000 for the scholarship program from various sponsors. If all of our Branches had shown this type of understanding of our scholarship program, we would have collected during the last eight years approximately \$2,000,000. Anna Makuch has also shown us her great trait of generosity because she, her husband and her three sons are sponsors of the scholarship program.

In April of 1977, the Executive Committee sent a bulletin to all Branches with a request to enlist individual members for the Ukrainian Museum. Very soon thereafter, Branch 16 which is located in Minneapolis, sent a list with nine names together with their dues. If all Branches had shown such an interest and understanding, we immediately would have had 1,000 members and the Museum, founded by us, would not have had the financial problems with which it still struggles till today. During the last four years, our large Regional Council in Detroit was able to enlist 16 members, Chicago 13 and the New England Regional Council, located nearby, 14. With the help of some of our Branches and the Board of the Museum, New York State was able to get 295 members, New Jersey 144 and Philadelphia 49.

I only cite these sad examples in order to show our members how important it is to have a feeling of cooperation and responsibility, fast action and enthusiasm. The fact is that a lot of our Branches are

very active in the scholarship program and in the campaign enlisting individual members to the Ukrainian Museum but unfortunately there are those which have not done anything in this regard.

Our membership is very generous and works very hard but sometimes gets so involved with every day problems that it forgets our main obligations. In our discussions we must together decide upon our priorities and upon the methods which we will use to further our activities. The Convention resolutions are everyone's responsibility so let's remember this when we will make our resolutions at the end of the Convention.

There are various elements which are absolutely necessary for the Ukrainian immigration to exist as a strong national group. One of these is to make certain that our organizations and institutions remain alive and active in the Ukrainian community. It is our duty and responsibility to ensure the continued growth of UNWLA and the Ukrainian Museum. To achieve this we will require the cooperation and understanding of every member of UNWLA. The responsibility of the future of UNWLA lies in the hands of the delegates to this Convention — being the highest governing body of our organization.

UNWLA and the Ukrainian Museum represents the greatest value to our members and to the Ukrainian community in the United States and therefore deserve to be preserved.

We acquired the knowledge and a vast inheritance from generations of Ukrainian women, a lot of whom paid with their life for their love and their right to serve

His Eminency, Metropolitan Kyr Stephan & father Barylak meeting with the UNWLA Executive Board, nominating committee & clerks.

Преосвященніший Владика Кир Степан і о. Тома Бариляк в часі зустрічі з Головною Управою СУА, номінаційною комісією і урядничками СУА

Щиро дякуємо **Юлії Кіндзеравій-Пастухів**, за безкорисне, незвичайно точне виконання рисунків писанок з розбиттям на кольори. Писанки були поміщені на 2-ій ст. "Нашого Життя" за квітень.

Ріночасно дякуємо **Ользі Трачук**, за рисунки взорів з альбому Ірини Сенік, волинських сорочок і інших, які пані Ольга вже впродовж довшого часу безкорисно виконує для "Нашого Життя".

Редакція "Нашого Життя"

За президіяльним столом XIX Конвенції СУА зліва: Люїза Сакс, Іванна Рожанковська, Ірина Руснак, Лідія Гарванко. Фото Дора Рак.

At the presiding table at the UNWLA XIX Convention: From left: L. Saks, I. Rozankowsky, I. Rusnak, L. Harvanko. Photo by Dora Rak.

their nation. Let us try and learn to love this inheritance and with this in mind plan our future. We should learn from our past and try not to live it.

The motto of the XIX Convention of UNWLA should be "honor and respect the past, think of the present and have a vision for the future".

Let me finish with a quote from a poem by Lesia Ukrainka "And you fought once".

AT THE KILIM EXHIBIT AT BALCH INSTITUTE FOR ETHNIC STUDIES

On Our Cover: One Of The Kilims exhibited at the exhibit at Balch Institute For Ethnic Studies in Philadelphia. Visits to the exhibit were part of the 19-th Convention program and are described in a separate article. The description of the kilim on our cover is: (118¼ × 84½) Kosiv, Ivano-Frankivs'ke oblast', southwestern Ukraine, 1920s-1930s.

Flat tapestry-woven rug. Hemp warp and wool wefts, polychrome wool yarn. Design composed of stylized plant motifs. Contrasting border. Both ends finished with fringes.

УКРАЇНСЬКІ НАЗВИ З КУХОВАРСТВА Й ХАРЧУВАННЯ

Упорядкувала **Наталія Чапленко**.
Вийшли друком в Нью-Йорку 1980 р. заходами Союзу Українок Америки.

Ціна 6 дол.

Замовляти: **UNWLA**
108 Second Ave.,
New York, N. Y. 10003

THE OPENING OF THE UKRAINIAN KILIM EXHIBIT

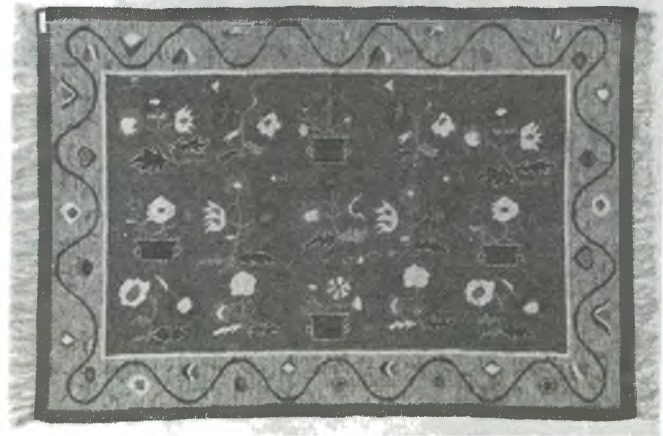
At 4:45 PM, on Saturday, May 23, 1981, I arrived at the Balch Institute for Ethnic Studies. The super modern, beautifully designed building was all dark, as yet. Within 15 minutes, however, the doors were open, the lights were bright and the volunteers of our UNWLA buffet committee were setting up cheese with grapes and "kabanosy," assorted tea sandwiches, cakes and delicious miniature pastries, as well as iced punch, wine and soda. The flurry of activity in the East Gallery was awe inspiring, as aesthetically arranged platters — including appetizer-studded pineapples — appeared on the now tablecloth-covered tables.

Across the hall in the West Gallery of the Balch Institute, the bright lights revealed our Ukrainian Kilim exhibit, ready for public viewing. The high-ceilinged gallery space could not have been more ideally suited for the display. Our designer, Zenon Feszczak — who volunteered his services — had developed a floor plan which set off each kilim to best advantage. In all, nineteen of the flat, tapestry-woven rugs from the collection of the Ukrainian Museum in New York City were on exhibit. The labels had all been hung in place, the introductory statement was posted on a podium near the entrance and a large lettered sign in the window proudly announced "UKRAINIAN KILIMS" to the passing crowds outside. All I had to do was place the catalogue-brochures — which were printed in both Ukrainian and English, courtesy of Sears, Roebuck and Company — on the specially designed shelf of the podium.

By seven o'clock in the evening, our guests began to arrive. Delegates to the Philadelphia-hosted Nineteenth Convention of the Ukrainian National Women's League of America predominated in the crowd circulating through the museum. We also welcomed representatives of the city government, members of the Balch Institute board of directors and other specially invited guests — for example, Alice Eakin from the Pennsylvania Council on the Arts, which had provided a grant to support the mounting of the exhibit, and Maria Shust, director of the Ukrainian Museum.

The official opening of the exhibit commenced at about eight o'clock. Mark Stolarik, director of the Balch Institute, began the program by welcoming everyone and thanking the UNWLA and the Ukrainian Museum for their sponsorship of the exhibit. He also introduced us to the Balch Institute, one of the foremost research centers for ethnic studies in the country. Daria Shust, vice chair of the convention committee, took over from Dr. Stolarik, and with considerable charm and elan conducted the introductions to the rest of our program.

Eleanor White, the female Deputy Mayor of Philadelphia, welcomed the convention to the city and presented our president, Iwanna Rozankowsky, with a

Property of the Ukrainian Museum in New York. (85½ × 58 inches) western Ukraine, 1910s-1930s.

Flat tapestry-woven rug. Hemp warp and wool wefts, polychrome wool yarn. The central field composed of repeat pattern of loosely arranged flowers in a vase; both ends finished with loose warp fringes.

miniature Liberty Bell. Councilman Anderson was introduced and delivered a citation recognizing the work of the UNWLA to Mrs. Rozankowsky and Natalia Danylenko, president of the Philadelphia Regional Council.

Bohdan Cymbalisty, president of the board of trustees of the Ukrainian Museum, addressed the guests, describing the work of the Museum and thanking the Balch Institute for their cooperation. After Dr. Cymbalisty's presentation, it was my turn. As coordinator of the exhibit, it was my pleasure and honor to recognize everyone who had worked so hard to make the Ukrainian Kilim exhibit a success. Members of the selection committee, donors, the 67th branch of the UNWLA, volunteer professionals, staff of the Balch and the Ukrainian Museum were roundly applauded by the appreciative crowd. Nor did we forget to mention and to thank those women who, with such great foresight, purchased in 1933 the folk art collection which now constitutes the core of the Ukrainian Museum's collection and which made possible the festive Saturday evening we were celebrating.

After sampling the buffet and good fellowship, the crowd began to disperse. The lights were dimmed; the doors, locked. We hope that all participants in the event share our happy memories of the opening.

The exhibit, itself, will remain at the Balch Institute for Ethnic Studies through the summer months. It will be open to the public on a daily basis until August 11. Visitors to, and residents of, Philadelphia should be sure to stop at the Institute to see Ukrainian kilims on display.

МЕРЕЖАНІ СЕРВЕТКИ

Наші фотелі й канапи прикрашуємо серветками. Накидуючи їх в узголов'я чи на поруччі ми зберігаємо їх довше чистими від дотику руки чи голови. Серветку можна випрати і застелити ті місця свіжими.

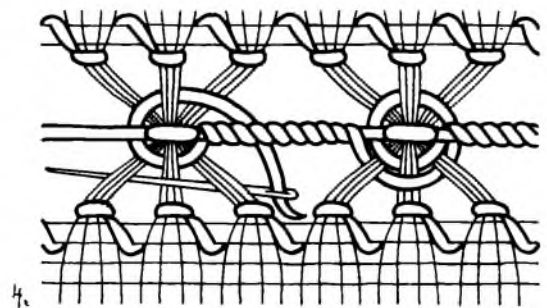
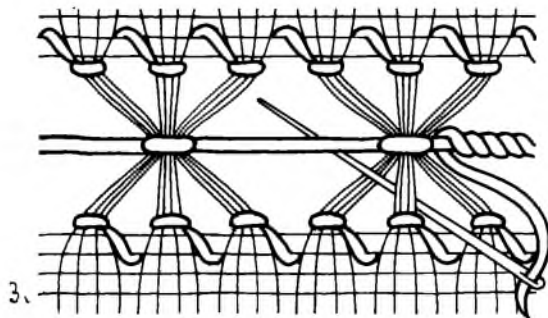
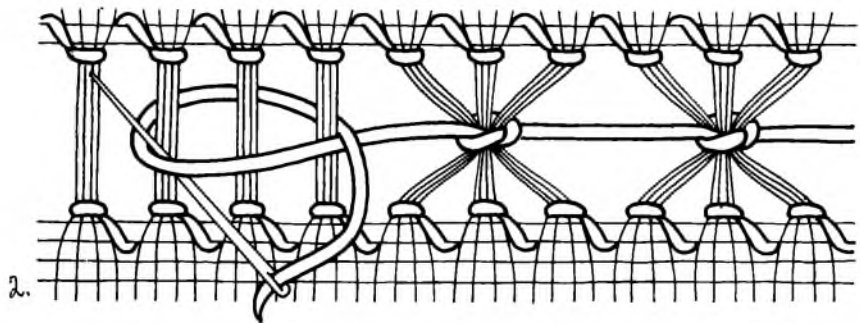
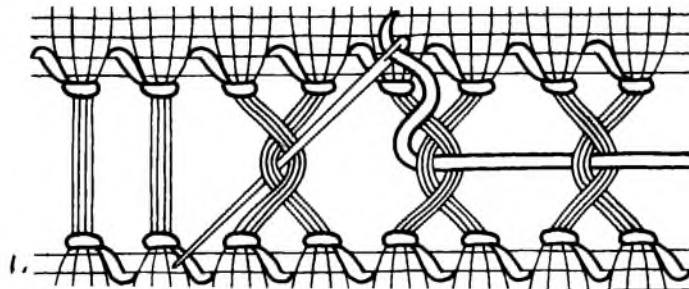
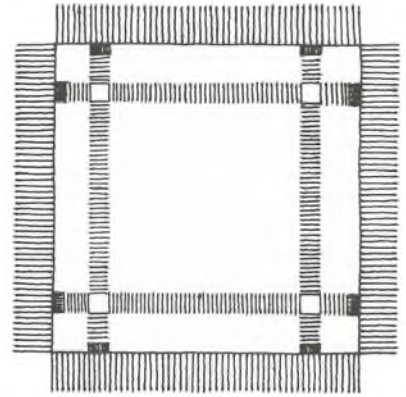
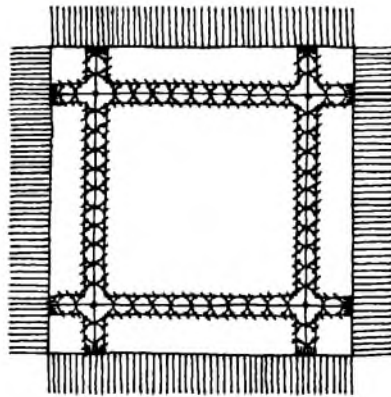
Серветку можна зробити прямокутною або квадратною. До вжитку надається біле полотно, з якого легко витягати нитки. Найкраще відразу прикроїти всі серветки, що їх будемо мережати. Щоб вони були однакові, протягаємо дві нитки в полотні, одну вздовж, а другу впоперек. Коли серветки вже скроєні, тоді витягаємо нитки для мережки і на тороки. Закріплюємо краї серветки, обкидуючи їх. Потім забезпечуємо закінчення мережок.

Тепер приступаємо до мережки. Як робити мережку просту або "прутика" ми показали в ч. 2 1979 р. "Н. Ж.". Це мережка двобічна, а нам потрібно двобічна. Виконаємо її з другого боку і маємо двобічну мережку стовпчиком.

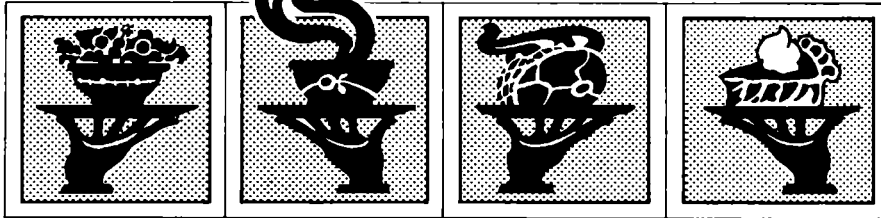
Коли ми так закінчили поле мережок, приступаємо до дальшого опрацювання. Хочемо виконати перевивання стовпчиків кольоровою ниткою.

Ч. 1. Голку з кольоровою ниткою засилуємо між стовпчики, перекидаючи справа на ліво, себто перший стовпчик поза другий. Потім голкою захоплюємо четвертий стовпчик і перекидаємо його через третій. Так ідемо до кінця ряду стовпчиків і мережка є готова.

Ч. 2. Перевивання вузлом. Можна це перевивання зробити складнішим. Тоді робоча нитка захоплює собою три стовпчики разом. Проводимо голку в петлю і затягуємо стовпчики мережки вузлом у снопик. Тоді йдемо далі до чергових снопиків.

наше харчування

СКОРІ ПОТРАВИ

1. СТЕЙК В СОСІ З РИЖЕМ

11/2 фунта стейкового м'яса (round) крайного в тоненькі пасочки
1 зубець часнику (розтовчений)
1 чайна ложечка соли
1/4 чайної ложечки перцю
1 ложка олії
1/3 горнятка терпкого червоного вина
1 банка (пушка) 16 оз. помідорів
1/2 горнятка волового росолу
2 середні цибулі крайні в платки
1 бобковий листок
1/2 чайної ложечки василька
3 горнятка гарячого вареного рижу

Вимшати м'ясо з часником, сіллю і перцем. Обсмажити на олії. Додати все інше крім рижу. Закип'ятити, знизити температуру і варити накрите 25 хвилин. Викинути бобковий листок і подавати на рижі. До цього надається зелена мішана салата.

2. СКОРИЙ ТЕЛЯЧИЙ ПАПРИКАШ

2 фунти тонко крайної телятини
2 ложки паприки (солодкої)
1/8 чайної ложечки перцю
3 ложки масла
3 середні помідори
1/2 горнятка води
3/4 горнятка сметанки

Посипати м'ясо паприкою і перцем. Підсмажити на гарячому маслі на обидва боки. Покрайні помідори і воду змішати в електричному збивачі,

Ч. 3, 4. Виконання мережки з павучками. Найперше збираємо по 3 снопики робочою ниткою. Коли ряд мережки готовий, тоді починаємо з краю йти наново. Обкидуємо середуший ряд ниткою від одного стовпчика до другого, а коли дійдемо до перехрестя стовпчиків, тоді тією ж ниткою по середині стовпчика робимо "павучок", себто обводимо його тією ж ниткою два-три рази.

ЛУКІЯ ГРИЦІВ

вилити на м'ясо. Варити під покришкою 35 хвилин. Перед самим подаванням додати сметанку і підогріти, але не дозволити закипіти. Подавати зі шпарагами, кабачками, зеленою салатою і булочками з маслом.

3. КУРКА В КІЛЬКОХ ХВИЛИНАХ

2 фунти курятини (найкраще грудини без костей і шкіри)
1 чайна ложечка соли з часником
1 чайна ложечка паприки
1/4 чайної ложечки перцю
2 ложки олії
1 велика цибуля крайна в платки
2 зелені перці крайні в пасочки
1 горнятка селери крайної по діагоналі
11/4 горнятка курячого бульйону
2 ложки кукурудзяного крохмалю
3 ложки "soy sauce"
2 великі помідори крайні в вісімки
3 горнятка гарячого вареного рижу

Курятину покряяти в дуже тонкі пасочки. Додати сіль з часником, паприку і перець. На великій сковороді (або китайський "wok") в дуже гарячій олії смажити 1 хвилину курку і безперервно скоро мішати. Додати цибулю, зелений перець і селеру та 1/2 горнятка бульйону. Накрити і варити в парі 11/2 хвилини. Змішати решту бульйону, з крохмалем і сой-соусом, долити до сковороди, замішати, додати помідори. Мішати і варити ще одну хвилину або довше доки не стане густе. Зразу подавати на гарячому рижі. Добре подавати з брокколями.

4. КУРЯЧІ ПЕЧІНКИ

1 фунт курячих печінок
1/2 чайної ложечки соли
1/8 чайної ложечки перцю
1/2 чайної ложечки сухого "oregano"
1 ложка січеної цибульки
1 ложка січених листків петрушки
2 ложки оливкової олії
борошно
масло

Помити і відлити воду з печінок. Змішати сіль, перець, орегано, цибульку, петрушку і олію. Додати печінки і маринувати 1/2 години. Відлити олію. Обсипати печінки борошном і смажити на гарячому маслі. Подавати з рижем, кабачками, та салатою з часниковою підливою.

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Плужник, Євген. "Три Збірки". Мюнхен. Інститут Літератури ім. Михайла Ореста. 1979. 257 ст.

Караванський, Святослав. "Сутичка з Тайфуном". Збірка поезій. Нью-Йорк — Балтимор — Торонто. Вид-во "Смолооскип". 1980. 188 ст.

Ворскло, Віра. "Лада". Поезії. Торонто. Вид-во "Гомін України". 1977. 469 ст.

Вакуленко, Пилип. "У царстві Коралів". Аделаїда — Мельбурн. Вид-во "Австраліяна". 1977. 40 ст.

Клепарчук, о. Степан. "Дорогами і Стежками Брідщини". Спомини. Торонто. Вид-во "Родина". 1971. 250 ст.

Грицяк, Євген. "Короткий Запис Спогадів". Історія Нарильського Повстання. Балтимор — Торонто. Вид-во "Смолооскип". 1980. 116 ст.

Гай-Головка, Олекса. "Українські Письменники в Канаді". Літературно-критичні нариси. Вінніпег. Вид-во "Волинь". 1980. 191 ст.

Горохович, Антонина. "Поетика Лесі Українки і її Афоризми". Вінніпег. Вид-во "Волинь". 1980. 145 ст.

Тарнавська, Марта. "Остап Тарнавський: Бібліографічний Показник". Філядельфія. 1980. 77 ст.

Домбровський, Олександр. "Нарис Історії Українського Євангельського Реформованого руху". Нью-Йорк — Торонто. Видання Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці. 1979. 622 ст.

Мулик-Луцик, Юрій. "Етимологічно-семантичний Словник Української Мови". Вінніпег. Вид-во "Волинь". 1979. 365 ст.

Дорошенко, Михайло І. "Українська Трагедія". Спогади з Другої світової війни. Нью-Йорк. 1979. 224 ст.

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ЧІКАГО

(ОГЛЯД ПРАЦІ ЗА 1980 Р.)

Окружний З'їзд відбувся 24-го лютого 1980 року. На голову Окружної Управи вибрано Марію Семків.

До Окружної Управи входить 12 активних Відділів СУА — 382 членки. В загальному членство Округу СУА Чікаго не зменшилось і не збільшилось, хоча деякі Відділи дійсно попрацювали і придбали по декілька членок, які заступили місця тих членок, що померли, виїхали, або виступили.

В організаційній ділянці Окружна Управа розглянула можливість організування молодечого Відділу на терені Чікаго. Треба даліше попрацювати в тому напрямі, щоб могли заложити Відділ. Окружна Управа нав'язала контакт із головою нечинного Відділу СУА у Форт Вейн-Мічіген у справі відновлення Відділу.

Голова Окружної Управи поробила заходи і отримала 10 адрес жінок на вільних членок СУА і переслала до Головної Управи.

Голова Окружної Управи брала участь у Конференції Голів Окружних Управ в Нью-Йорку в травні та в засіданні головної Управи СУА в листопаді 1980 р. та входила в склад Номінаційної Комісії Головної Управи.

У квітні 1980 року Округа Чікаго взяла участь у Між-окружній Організаційній Конференції — Округ Дітройт, Чікаго, Огайо, яка відбулася у Клівленді. П'ять делегаток нашої Округи були заступлені на тій Конференції.

В культурно-освітній ділянці на протязі кількох років Окружна Управа і Відділи Округи спільно влаштовують імпрезу "День Союзянки". Цього року імпреза відбулася на оселі кооперативи "Самодопомога" над Окружним Озером у формі фестину товарисько-розвагового характеру з цікавою програмою, як виступ світлички 29-го Відділу СУА, показ стародавніх купелевих строїв, льотерія тощо. Підготовчий комітет тої вдалої імпрези очолювала заступниця голови Окружної Управи С. Струтинська.

Відділи Округи влаштовували ряд імпрез культурного, мистецького та виховного характеру для членства і громадянства. Відділи СУА діяли так як їм обставини, можливості і спроможності дозволяли. Виконали зобов'язання до Централі, співпрацювали з Окружною Управою.

У виховній ділянці, крім світлички, яку провадить довгі роки 29-ий Відділ в Чікаго, цього року заходом 51-го Відділу в Милвоки засновано нову світличку.

Майже всі Відділи нашої Округи включилися в допомогуву акцію суспільної опіки. Тут включена допомога стипендійна, листування з політичними в'язнями, допомога їхнім родинам, допомога "бабусям".

Пресова референтка Окружної Управи була в контакті з пресовими референтками Відділів, писала хроніки та дописи до часописів.

Репрезентація-зв'язки: у вересні 1980 р. з нагоди "Українських Днів", які спонзорує місцевий Відділ УККА, заходом Окружної Управи і Відділів у приміщенні "Сивик Сентер" відбулася 5-денна виставка народного мистецтва, вміло й ефективно зорганізувала Галя Коленська, заступниця Голови Окружної Управи. Численна публіка, переважно чужинецька захоплювалася експонатами та висловлювала прихильні коментарі. Заходом

Сестрицтва при православній катедральній церкві св. Володимира, Сестрицтва при соборі свв. Володимира і Ольги, Союзу Українок Америки Округу Чікаго, Українського Золотого Хреста відбулася зустріч з Любославою Шандрою і Ніною Строкатою-Караванською, делегатками СФУЖО на Конференцію в Копенгагені, де вони чітко з'ясували всі моменти ходу Конференції. Окружна Управа закликала членство взяти численну участь.

З нагоди 5-ої річниці підписання Гельсінкських Угод Окружна Управа була запрошена взяти участь у Конференції з представниками Стейт-Департаменту, які прибули до Чікаго. Від ОУ взяли участь — голова М. Семків, референтка зв'язків Надія Горб. Почато зв'язки з місцевою публічною бібліотекою. Члени ОУ брали участь у зустрічі з бувшим американським консулом у Києві п. Шворцом, який інформував про відносини в Україні. Окружна Управа репрезентує і бере активну участь у житті української громади в Чікаго.

Рома Турянська,
пресова референтка

22-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО, ІЛЛ.

Хроніка за 1980 р.

Свою діяльність в 1980 році 22-ий Відділ розпочав відзначенням 30-ліття своєї праці. Це була скромна, немов родинна імпреза, для членок Відділу. Відбулася вона 10-го лютого в домівці СУА, без великого розголосу та залишила по собі милий спомин. Святочною програмою провела заступниця голови Іванна Горчинська, відчитавши цікаво опрацьований перегляд праці на довгому, плідотворному шляху, яким пройшов 22-ий Відділ за 30 літ існування. Прочитала також дотепний вірш нашої талановитої членки Мирослави Шевчик п.з. "З ювілейним привітом", який впровадив усіх у веселий і безжурний настрій. Господарські референтки приготували смачну перекуску. Присутніх було 50 членок.

На весні відбувся базар. На гарно прибраних столах було багато дрібних речей до продажу. Був теж смачний буфет і льотерія. Сприяла нам чудова весняна погода. Відвідувачів було багато.

В червні відбулася давно запланована прогулянка автобусом на оселю "Карпати" у Віскансин. Поїхали союзянки й гості. Учасники довго оповідали про цю прогулянку, захоплені красою природи та гостинністю господарів оселі. Восени відбувся другий базар, а в грудні традиційна, різдвяна імпреза "Український День" в Музеї Науки й Промислу. В цьогорічній програмі виступив з колядками хор "Прометей" при парафії свв. Володимира й Ольги та танцювальний ансамбль СУМА. Програмою вміло провела Лідія Ткачук. По-мистецьки прибрана ялинка, про красу якої турбується Соломія Кавка, притягала увагу своїх і чужих.

Кожного місяця крім літа відбувалися засідання управи та ширші сходини з відповідною програмою. Варто згадати святочно-великодні сходини, на яких Олена Лебедович притаманним собі лемківським акцентом відчитала нарис Іванни Савицької про Великдень на Лемківщині, написаний

лемківським говором. Цікавими були також ширші сходина, на яких членка Відділу Ярослава Панчук показала зі своєї родинної колекції прозирки з творів тридцятьох українських мистців — олії, акварелі, графіка, емалія, відповідно їх пояснюючи. На інших сходинах членка 29-го Відділу Галина Коленська виступила з прозирками з прогулянки на Аляску. Гарно виконані знімки й добре опрацьовані пояснення перенесли присутніх в ту далеку, льодом сповиту, але прегарну країну ескімосів.

В харитативній ділянці Відділ призначив 300 дол. на поміч потерпілим від повені українським родинам в Європі. Також фондує одну стипендію для студента університету в Європі. Помагає сиротинцям в Бразилії, "бабусі" в Аргентині та оплачує п'ять передплат журналу "Наше Життя" до Бразилії. Своєчасно вирівнює всі свої фінансові зобов'язання супроти Округної і Головної Управ СУА. Кожного року складає даток на Пресовий Фонд "Нашого Життя", як також є членом Українського Музею в Нью-Йорку та бере активну участь у збірці фондів на Український Музей в Чикаго. Не тільки співпрацює, але й активно працює в Округній Управі, бо членка 22-го Відділу Марія Семків є головою Округу, а дев'ять членок є в Управі.

Відділ нараховує 65 членок.

Ярослава Панчук,
пресова референтка

29-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО, ІЛЛ.

Хроніка за 1980 рік.

Членки Відділу активно працюють у різних ділянках. Найбільшу увагу зосереджено на веденні світлички.

До світлички "Садочок казок" вписаних 35 дітей. Навчання відбувається два рази тижнево. Замітніші дитячі імпрези, це: вишивана і маскова забави — останню влаштував 29-ий Відділ, СУА. Маскова забави 1980 р. під назвою "Цирк" відбулася в грудні. Оркестра Пошиваників оживила забаву і діти — паячки весело виконували всі точки забави. Проводила забавою садівничка і. Олексюк.

Вокальне тріо "Пісня", під мистецьким керівництвом Х. Руцицької, брало участь у наступних імпрезах: літературному вечорі С. Караванського, 25-літти фонду ім. І. Франка і святі Покрови. Крім того ансамбль "Пісня" підготовляється до видання першої своєї платівки.

"День Союзянки" відбувся під відкритим небом, серед природи на Равнд Лейку 22-го червня 1980 р. Тому заздалегідь підготовлено оригінальну точку програми — показ купелевих строїв з найдавніших до найновіших часів. Демонстрували членки 29-го Відділу.

На ширших сходинах із запланованих гутірок відбулися тільки чотири. Всі вони були настільки цікаві, що варто їх повторити.

Для розваги членок була зорганізована прогулянка до театру, а в грудні забави-зустріч Нового Року.

Були виголошені три (6 до 7 хвилинні) союзові радіопередачі на "українській годині" Самбірських, а саме: Х. Руцицька — "У 100-ліття народження С. Людкевича". Г. Коленська — "Про мистецтво і колекторів" та на "День Мами" виступ дітей "Садочка казок" під проводом І. Олексюк.

Референтка зв'язків Г. Коленська з допомогою членок 29-го Відділу зорганізувала великодню одномісячну виставку в бібліотеці "Давнерс Гров". Під час виставки відбувся

показ писанок і висвітлення фільму С. Новицького "Писанка", про що згадала місцева преса. Подібний показ був влаштований для учнів і вчителів місцевої американської "Трейд Скул".

У вересні в зв'язку з "Українськими Днями" Округна Управа СУА влаштувала у "Дейлі Сівк Сентер" однотижневу виставку народного мистецтва. Комітет очолила Г. Коленська, а членки 29-го Відділу допомагали.

Завдяки тому, що більшість із 50-ти членок почуваєтьсся до обов'язку присвятити час і громадським справам — праця у 29-му Відділі успішно продовжується.

Тетяна Баюк,
пресова референтка

36-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО, ІЛЛ.

Хроніка за 1980 р.

Відділ є найстарший в Окрузі. Об'єднує членок ще з першої еміграції та їхніх дітей. Коли взяти до уваги те, що Відділ є дуже малий, то все таки зуміли ми виконати деякі обов'язки. На передодні святкування 50-ліття свого існування Відділ знаходиться в ненайкращому стані. На це складається багато причин в тому далеке віддалення і зміна оточення. 1980 р. був сумним для Відділу тому, що відійшла у вічність наша бувша голова сл.п. К. Перович. Хоч покійна була довгий час вдовою і жила скромно, та жертвенно працювала для добра нашої організації та нашого народу. Жертвувала на вбогих і на сироти тут і за океаном. Членки Відділу з сумом прощали свою улюблену бувшу голову.

Членки приготували передвеликодній базар, продаж печива, вареників, писанок тощо. Вліті базар повторено. Це єдиний дохід для Відділу. Свої зобов'язання Відділ виконав вповні супроти Централі. Складено скромний дар на "Наше Життя" замість квітів на могилу нашої голови. Відділ узяв участь в 40-літньому ювілею пароха о. Юліяна Катрія. Не забули ми також про скромний даток на цілі нашої Округної Управи. Робимо все, що в нашій спроможності, щоб тільки не лишитися позаду інших Відділів Округу.

Теодозія Слободян,
голова

51-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО, ІЛЛ.

Звіт за 1980 рік.

Впродовж звітного часу Відділ відбув 8 сходин, включно з засіданнями управи. У своїй праці ми орієнтувались на вказівки Централі, а на сходинах часто користувались матеріялами, вміщеними в журналі "Наше Життя".

У цьому році проведено кампанію за приєднання членок, у висліді якої Відділ збільшився на 5 осіб молодшого віку. Рівночасно придбано 3 передплатниці "Нашого Життя".

Влаштовано Свято Матері, Листопадове Свято, а СУА був теж співорганізатором Свята Державности.

За почином Відділу зорганізовано дитячий садочок при Школі Українознавства. Вся учительська обсада школи і садочка складається з союзянок. Це великий вклад праці для громади.

Зовнішні зв'язки: вдержувано контакт з музеєм у Милвокі, де продемонстровано техніку української вишивки та з Інтернаціональним Інститутом, в рамках якого ми брали триденну участь у "фолксфері". Там влаштовано виставку, тематикою якої була різьба в дереві. Також під час "фолксфери" вели кухню з нашими традиційними стравами і печивом.

Суспільна опіка: вислано 8 пачок з одягом до Бразилії, один коверт бувшому політв'язневі, уділили одну стипендію, та грошеву допомогу до Європи. На місці відвідувано хворих у громаді і подаровано великодній кошик дитині, мама якої хвора.

У цьому році Відділ став членом Українського Музею в Нью-Йорку. Пожертвував 100.00 дол. на Український Музей в Чикаго, який помагав нам нераз своїми експонатами, коли ми влаштовували виставки у Милвокі. Пожертвували 100.00 дол. на музей міста Милвокі на вдержання української хати в "Європейському селі", яка є перманентною виставкою в музеї.

Відділ був відповідальний за переведення п'ять разів "бінго", з чого мав 20% доходу з прибутків. Наша співучасть у "бінго" є головним джерелом прибутку для Відділу, що вможливило нам виконати всі наші зобов'язання супроти Централі і громаді.

На весні ми мали продаж печива, а влітку влаштували пікнік. Взяли участь у пікніку Окружної Управи СУА.

Марія Пискір,
голова

74-ИЙ ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ, ЧІКАГО, ІЛЛ.

Звіт з праці за 1980 р.

Загальні збори відбулися 19-го березня. Тому, що членки Відділу розкинені по передмістях, в зимовий час праця проходить сповільненим темпом. Управа Відділу залишилася в старому складі. Число членок зменшилося на дві до числа 28. Від квітня до кінця року відбуто 7 ширших сходин із цікавою програмою після офіційної частини. Програму підготовляла культурно-освітня референтка Ірина Пезжанська. На прохання комітету фестивалю церкви св. Йосифа, Відділ приготував та провадив кіоск українського народного мистецтва. Фестиваль тривав 10 днів. Відбувся на великій площі при церкві і притягнув багато учасників. Різдвяний ярмарок в залі під церквою св. Йосифа. Для придбання фондів в холодні місяці року, членки продавали каву та солодке після двох Служб Божих.

Проведено збірку на місцеве бюро суспільної опіки, вислано 4 стипендії — одну до Європи, три до Бразилії. Одну стипендію покрито з каси Відділу, одну з збірки між членками, дві спонзорували членки індивідуально. Також вислано одну одягову пачку до Європи, одну до Бразилії. В Окружній Управі. Членки брали участь у святі-фестині "День Союзянки" на Равндлейк. Організаційна референтка Ірина Попович їздила на міжокружну конференцію до Клівленду. Членки були присутні на ювілейному прийнятті 15-ліття 84-го Відділу, на пікніку 102-го Відділу, на панахиді покійної бл.п. Катерини Перович, бувшої голови 36-го Відділу. Відділ піддержує фонди СУА, є членом Українського Музею. Передплату на журнал "Наше Життя" касирка збирає з річною вкладкою.

Олена Турула,
голова

77-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. АЛЛИ ГОРСЬКОЇ, ЧІКАГО, ІЛЛ.

Хроніка від січня до грудня 1980 р.

Відділ в 1980 році приєднав три нові членки, одна вибула через віддалення.

Відділ відбув загальні річні збори, на яких перевибрано управу майже в тому самому складі. Впродовж року відбуло п'ять ширших сходин. В жовтні замість сходин влаштовано продаж уживаних речей. В грудні була відправлена панахида по патронці Відділу Аллі Горській в 10-ту річницю її трагічної смерті та по засновниці Відділу Галині В'юн в 8-му річницю її смерті.

Після панахиди відбулася зустріч членок з Раїсою Мороз в домівці СУА. Р. Мороз виголосила слово про життя, діяльність та трагічну смерть Аллі Горської.

В травні під час місячних сходин висвітлено прозорки українського традиційного печива, а в листопаді членка Анна Мішалова прочитала доповідь на тему "Хрищення Русі-України". Вона також перевела авдіцію Союзу Українок на радіопрограмі Самбірських в 10-ту річницю смерті Аллі Горської на тему її життя й діяльності.

Відділ співпрацює з Окружною Управою, в склад якої входять дві членки Відділу. Відділ взяв участь в Окружному З'їзді та своєчасно вислав звіти та виконав фінансові зобов'язання перед Централю та Окружною Управою. Більшість членок передплатують журнал "Наше Життя". Як і попередньо, послано грошеву допомогу жінці-залишенці в Німеччині.

Неля Бриджен

84-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО, ІЛЛ.

(Хроніка від 1-го січня до 31 грудня 1980 р.)

Відділ почав діяльність відзначенням свого 15-літнього ювілею 23-го березня. Коротка, мистецька програма вдовольнила сподівання наших численних гостей. Тиждень перед великодніми святами Відділ влаштував ярмарок, на якому можна було набути писанки, поштівки з великодніми поздоровленнями, домашнє печиво та дрібні речі народнього мистецтва. 11-го травня Відділ підготував родинну імпрезу, з нагоди Дня Матері. Інж. Богдан Боднарук зачитав свій гарно опрацьований реферат, було кілька деклямацій, які виконували діти та внуки членок Відділу. Панувала радісна родинна атмосфера. На закінчення програми наші гості угощалися смачним обідом, приготованим членками Відділу. В половині червня Відділ мав свій традиційний вже, родинний пікнік.

27-го вересня Відділ підготував літературний вечір Святослава Караванського. Імпреза стояла на мистецькому рівні. Марта Кухар, професор славістики в Іллінойському університеті, говорила про творчість С. Караванського. Доповідь була переплітана мистецькими деклямаціями. Декляматорами були — Ірина Ткачук, о. дякон Петро Галадза, Христина Боднарук. Ляриса Дячок співала і грала власні композиції на слова С. Караванського. Відоме тріо "Пісня" 29-го Відділу заспівало з питомою ніжністю і чутливістю кілька ліричних пісень автора.

Дуже приємний був виступ самого автора С. Караванського. Він читав власні гумористичні твори. Виконавці програми ввесь час були в контакті з публікою.

"НАШЕ ЖИТТЯ", ЧЕРВЕНЬ 1981

28-го листопада Відділ був співорганізатором наступного літературного вечора, вартісної культурної імпрези, про яку був допис в "Нашому Житті" за січень 1981 р.

21-го грудня Відділ підготував перед-різдвяний ярмарок, опісля до дітей загостив св. Миколай, роздав дітям солодоші та горішки.

В ділянці допомогів Відділ продовжує дбати про стипендії для студентів в Бразилії як теж далше висилає пачки з уживаною одіжжю для потребуючої української молоді в Прудентополі — Бразилія.

Марія Ріпецька

101-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. ЛІНИ КОСТЕНКО, ЧІКАґО, ІЛЛ.

Відділ в 1980 р. старався організувати імпрези, що поширювали українську культуру поміж рідним і американським громадянством. Відділ спонзорував виставку мистця Анатолія Коломийця та зорганізував забаву з темою "Рок енд ролл" для шкільних дітей між 8 до 12 р. життя. Членки брали активну участь у виставці українського мистецтва, яка відбулася в Чікаґо в "Сівік Сентер" під час "Глобал Етнік Фестиваль", в "Радіссон готел". Членка нашого Відділу Віра Самиця мала там показ писання писанок.

Валя Гринівська зорганізувала виставку українського мистецтва в бібліотеці містечка Баррінгтон.

В програмі кожних сходин була організаційна частина, реферат, фільм і товариський чай.

Найцікавішим рефератом цього року була доповідь на тему: "Кардіо-пульмонарі ресусітейшен", з висвітленням фільму на цю тему. Віра Самиця під час сходин показувала членкам техніку писання писанок. Референтка суспільної опіки Ірина Гаєцька займалася роздачею великодніх кошків для бідних та старших віком людей.

Щоб побільшити свій дохід, Відділ роздавав карточки на закупівлю до крамниці "Джевел", на підставі яких крамниця виплачувала відсоток Відділові. З каси Відділу цього року закуплено книжки до бібліотеки "Школи Українознавства" в Чікаґо.

Євгенія Бискош,
пресова референтка

Ірина Горкава,
голова

102-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ПІВНІЧНА ІНДІАНА

(Звіт від 18. 2. 1980 до 8. 2. 1981)

Річні збори Відділу відбулися 18. 2. 80. До нової управи ввійшли: І. Головата — голова, М. Фединак — заступниця голови, М. Лібер — секретарка й пресова референтка; Ерна Гнатик — касирка, М. Івахів — референтка суспільної опіки, Н. Шуя — завідуюча крамничкою, Г. Шевців і Р. Гриб — господарі, С. Бабій — Контрольна Комісія. Відбуто 6 ширших сходин і 2 засідання управи. Успішно відбувся річний передвеликодній базар, з оригінальною виставкою української народної ноші з різних областей. На запрошення Відділу цю виставку влаштувала А. Кульчицька з Чікаґо. Перед Великоднем відбувся показ писання писанок в УМСА в Гері, який виконала на запрошення Відділу п. Брама. Вона теж показувала спосіб писання писанок на нашому базарі.

Найбільший грошевий дохід під час базару приносить буфет та продаж великодніх пасок і печива. Наша рухома крамничка не лишається позаду. Перед Великоднем наш Відділ улаштував виставку народного мистецтва в бібліотеці в Манстер. Вліті відбувся родинний пікнік для членок і їх родин та гостей. В листопаді Відділ улаштував товариський вечір для молодих громадян українського роду з метою зацікавити їх своїм походженням та українською культурою. Імпреза відбулася в англійській мові, а цікавий реферат на тему "чому важне є зберігати свою ідентичність" виголосила С. Галан. При чайку й солодким зібрано зголошення на майбутні курси куховарства, кераміки, вишивання, та писання писанок.

Перед Різдвам улаштовано малий базар. Це продаж печива, куті, маку, меду, святочних карток тощо.

Відділ виповнив всі зобов'язання супроти Головної та Окружної Управ. Уфондовано стипендію в Бразилії в сумі 200 дол. Вислано таку саму суму до Українського Університету в Римі. Вислано 50 дол. допомоги Сестрам Василіянкам в Югославії та 50 дол. на суспільну опіку Округи Чікаґо. В останньому році до Відділу вступило три нові членки.

І. Головата.

110-ИЙ ВІДДІЛ СУА, СТ. ПАУЛЬ, МІННЕСОТА

(Звіт з праці за 1980 рік.)

Показ моди, який відбувся 20-го квітня 1980 р., складався з двох частин: сучасна мода (вбрання з Монтґомері Вордс) та українська мода. Леся Луцик відкрила показ моди, вітаючи гостей і представила репрезентантку Монтґомері Вордс, яка перевела частину показу сучасної моди. Українську частину перевела Люба Левицька. Показ моди відбувся успішно. Модельками були наші членки і запрошені гості.

Леся Луцик приготувала і заплянувала першу частину показу моди, подбала про афіші і квитки. Ірма Корсунська підшукала і позичила зразки української ноші. Мирося Бринь приготувала буфет, Мирося Гринчишин зайнялася прибранням залі. Участь у показі моди брали гості: Оксана Левицька, Люба Левицька, Наталка Лиса і п. Пундик.

Відділ брав участь у Інтернаціональнім фестивалі, де ми продавали українські страви, які приготував ресторан Крамарчука. За нашу працю ми одержали 240 дол.

Членки Відділу вбирали ялинку українськими прикрасами в американській крамниці. Ця ялинка була показана на телевізії а її світлина була поміщена в багатьох газетах. Ялинку вбирали: Ірма Корсунська, Ірина Кміт, Марійка Луців і Леся Парик. Всі вони були у вишиваних одягах. Марійка Луців розказала дещо про ялинку на телевізійній програмі. За наш труд крамниця передала нам 65 дол.

Відділ влаштував для членок і їх родин вечір, на якому інж. Зенон Степчук висвітлив прозорки з подорожі по Україні.

Відділ відбув 8 сходин і 3 гутірки. На сходини Відділу запрошено гостей, кандидаток на членок СУА. Вислано привіти Н. Світличній та Н. і С. Караванським з нагоди їх перебування в нашому місті. Вислано привіт до ОДУМ-у з нагоди його 25-ліття. Відділ вручив Караванським 25 дол. Брав участь у Святі Державности.

Юлія Анастас,
голова

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Подаємо до відома сумну вістку, що **Марія Зазуля**, членка-піонерка і бувша голова 21-го Відділу СУА померла 17-го грудня 1980 р. по довгій недужі.

Народилась 11-го вересня 1905 р. в Малони Плайнс, Пенсильванія в районі твердого вугілля в родині вуглекопів Сопінків, перших українських поселенців. В 1907 р. родина Сопінків вернулась на рідні землі та за 13 років знов повернулись до Пенсильванії.

Молода Марія за кілька років одружилась з Василем Зозулею, але після нещасливого випадку в копальні вони покинули Пенсильванію та поселилися в Брукліні.

Від 1932-го р. Марія активна членка українських бруклінських організацій, своєї церкви та СУА. Вона завжди любила людей, відчувала та розуміла людське горе та потребу помочі. Вона пригорнула і виростила сироту, допомагаючи старшим, хворим жінкам, новоприбулим українським скитальцям. З посвятою працювала для парафії св. Духа, Народнього Дому, Союзу Українок Америки, де була головою два роки і щиро піддержувала 21-ий Відділ в Брукліні.

В глибокому смутку залишила 4 дітей, 13 внуків і 4 правнуки. Відділ з жалем згадує відхід такої щирої, працюючої і відданої членки, яка ніколи не жаліла нічого, щоб облегшити людське горе і страждання.

Марія Гуссаковська
пресова референтка

Ділимося сумною вісткою з організованим жіноцтвом, що 7-го квітня відійшла у вічність членка 23-го Відділу СУА, **Тетяна Новак**, з дому Заморило.

Покійна народилась в січні 1901 р. в селі Боговичі, Західня Україна. До Америки приїхала в 1921 р. до Дітройту і в 1922 р. вийшла заміж за Петра Макара. Бог благословив їх самотнім сином Петром. Та не довго вона тішилась подружнім життям, бо вже в 1934 р. пережила важкий удар, муж її помер в молодому віці.

В 1936 р. вона вийшла вдруге заміж за Юрія Новака, з котрим прожила до 1967 р. Вона пережила тяжко смерть як першого, так і другого мужа.

Але організаційна праця улегшувала їй той біль. Як тільки організувався 16-ий Відділ СУА вона зразу вступила до нього і помагала в його розвої.

Пізніше перейшла до 23-го Відділу СУА і працювала в господарській референтурі. Вона дуже любила СУА і ним дорожила — навіть тоді як серцева недуга її мучила — вона виконувала свої обов'язки — приходила на імпрези, сходуни Відділу. Покійна була лагідної вдачі, працюючої і жертвенної, також була членкою Апостольства Молитви при церкві св. Івана Хрестителя, де була парафіянкою.

Похорон відбувся 11-го квітня з похоронного заведення Градовської при численній участі членок обидвох організацій. В похоронному заведенні прощали покійну голова 23-го Відділу СУА Люба Петрик, заупокійну Службу Божу відправив о. Б. Климчук. Покійна залишила в глибокому смутку сина Петра Макара з дружиною Анною і 2-х внуків — Петра Макара з дружиною

Шарон і Єлизабет Макара та ближчу і дальшу родину в Україні і в Америці та членок СУА.

Після похорону відбулися поминки в ресторані "О і Кай".

В пам'ять покійної родина передала 25.00 дол. до каси Відділу. Спочивай, дорога сестро союзнянко, по тих тяжких трудах земського життя. Американська земля нехай буде тобі легкою.

Управа 23-го Відділу СУА

Ділимося сумною вісткою, що **Марія Гончарук-Фелштин** членка-піонерка 21-го Відділу СУА в Брукліні відійшла у вічність 9-го грудня 1980 р.

Народилась 21-го травня 1895 р. в селі Тирява-Цільна, повіт Сянок, Західня Україна під дівочим прізвищем Марія Суха. Була два рази одружена і мала четверо дітей, бл. п. Віліяма, Йосифа, Евілін Гончарук та Дольорес Фелштин. В глибокому смутку залишила троє дітей, 15 внуків та 4 правнуки. Любила свою рідну церкву і 21-ий Відділ СУА.

Це була дуже вірлива і жертвенна членка-піонерка, розуміла потреби Відділу і завжди щедро його піддержувала.

Марія Гуссаковська,
пресова референтка

Дня 24-го березня 1981 р. упокоїлася в Бозі на 87-му році життя довголітня почесна членка 1-го Відділу, **Катерина Дроздик** з дому Дзюбак.

Вона була одною із піонерок, які своїм трудом і жертвенністю поклали тривку підвалини під будову Союзу Українок Америки.

16-літньою дівчиною прибувши до Америки, вона принесла зі собою любов до своєї церкви, краю і народу.

Розуміючи потребу помочі рідному краю, жертвам визвольних змагань, вона включилася в ряди організованого жіноцтва.

У грудні 1927 р. невеликий гурт жінок Бронкс, Нью-Йорк, заснував 8-ий Відділ Союзу Українок, який очолювала 4 роки Катерина Дроздик.

Згідно з Альманахом української Жіночої Громади в Нью-Йорку за час 1921-1931, з фінансової допомоги 8-го

Відділу СУА користали в рідному краю: інваліди — бувші борці за волю України, Рідна Школа, сироти та політичні в'язні.

Після чотирьох років існування 8-го Відділу, Катерина Дроздик перейшла до 1-го Відділу СУА в Нью-Йорку. Була дуже активною членкою. Хоч в той час економічне положення і політичні відносини в Америці не були сприятливими для української громади, то однак це не було перешкодою у її праці для добра народу.

В часі Другої світової війни вона очолила 1-ий Відділ СУА і провадила його два роки, 1941 і 1942 з повним успіхом. Опісля займала довший час різні пости в управі. За її віддану працю і жертвенність для жіночої організації наділено її почесним членством 1-го Відділу СУА.

Хай пам'ять про неї залишиться назавжди!

ЗАМІСТЬ КВІТІВ:

В пам'ять моєї найдорожчої і незабутньої дружини **Стефанії з Новодворських Калитчук** складаю 1000.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку, через 11-ий Відділ СУА в Трентоні, Н.Дж.

Филिमон Калитчук.

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Семена Стефаніка**, який помер у Львові, складаю 50.00 дол. на Український Музей.

Галина С. Баландюк.

В пам'ять дорогої товаришки **бл. п. Євгенії Храпливої** складаю 10.00 дол. на Український Музей.

Зеновія Онишкевич.

Замість квітів на могилу **бл.п. Ярослава Колодія** складаємо 20.00 дол. на Український Музей.

Ярослава І д-р Олександр Гудзяки.

В пам'ять **бл.п. Антоніни з Кульчицьких Городиської**, Мами моїх приятелів складаю 10.00 дол. на Український Музей.

Лідія Бук.

В пам'ять недавно померлої нашої братової і стриянки **бл. п. Віри Сенежак** складаємо 100.00 дол. на Український Музей

Софія, Діана І Володимир Сенежаки.

Замість квітів на могилу **бл. п. Інж. Богдана Рака** складаю 25.00 дол. на Український Музей.

д-р Богдан Целевич.

Замість квітів на могилу **бл.п. Інж. Бориса Криницького** складаємо 20.00 дол. на Український Музей, Родині висловлюємо наше шире співчуття.

Міра І Богдан Залуцькі.

В пам'ять **бл. п. Анни Дмитерко Ратич** складаю 10.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку.

Софія Шумська.

В пам'ять **бл.п. Ксені з Гладких Кий** складаємо 20.00 дол. на Український Музей, а синові Василеві з родиною висловлюємо наше співчуття.

Роман І Люба Мельники з синами

Замість квітів на могилу **бл.п. П. Гордійчука** складаю 15.00 дол. на Український Музей.

К. Омен.

Замість квітів на могилу **бл.п. Інж. Богдана Рака** складають: на Український Музей: **100.00 дол.** Марта Ярош, **по 25.00 дол.** д-р Михайло і Марія Логази, Марія Стефанишин з родиною, Пилип і Ярина Турко-Бодраки, **по 20.00 дол.** Орест і Ксеня Ключаси, Адам Гординський, **10.00 дол.** Ольга Плятош.

В пам'ять моєї дорогої приятельки і товаришки **бл. п. Нусі Врублевської**, складаю 10.00 дол. на Український Музей. Мужеві висловлюю шире і глибоке співчуття.

Зіна Захарченко.

Замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої членки **бл.п. Анни Врублевської** складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

Управа І членки 64-го Відділу СУА

М. СИНГАЇВСЬКИЙ НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК

МАРГАРИТКИ

Маргаритки, ой малі —
три вершечки од землі,
ще рости не вмiють.
Тільки трошки підросли, —
різноцвіттям зацвіли,
мов зірки зоріють.

Маргаритки чарівні,
то рожеві, як вогні,
то біляві й сині.
Маргаритка — це ім'я,
в кожнім зірочка сія,
зірочка в хустині.

МАРИНЧИНА ХУСТИНКА

Тюльпани світять
червоні свічі.
Тюльпани дивляться
Маринці в вічі.

Вона ж милується —
мала, вродлива.
Вона ж не бачила
такого дива.

Доки дивилася
мала Маринка,
стала тюльпанова
її хустинка.

— Мамо, — сказало Лисеня, — я хочу
намалювати щось красиве й подарувати тобі.

— Але ж треба вміти малювати!

— А я й так можу! — відказало Лисеня. Купи
мені альбом і пензлика.

Побігла Лисиця до лісової крамниці,
принесла альбом, фарби і пензлика.

— О, саме це мені й потрібно! — зраділо
Лисеня, — Однак навіщо цей пензлик? Я маю
прекрасного хвоста з китичкою на кінчику!

Лисеня в холодочку малювало аж до
полудня.

Розвішало малюнки на сучках, гілочках, під
берізкою поставило.

— Гей, хто в лісі! — гукає. — Гляньте-но, що
я намалювало!

Зібралися звірі! І так, і сяк роздивлялися
малюнки, але що саме там було намальовано,
не розуміли.

Однак дехто засумнівався:

— Може, воно так і треба?.. А мале Зайченя
попрохало: — Намалюй, будь ласка мене!
Лисеня провело по білому аркушику кінчиком
свого пухнастого хвостика — раз, два, три,
чотири, п'ять...

— Оце ти вийшло погулять! — і відбігло убік.

— Так швидко? — здивувалося Зайченя. —
А ти про мої вуса часом не забуло?

— Ні, Ось поглянь!

Глянуло Зайченя. Спереду, збоку, згори
зазирнуло

Не пізнає себе!

Аж сльози зблиснули:

— Хіба я таке страшне?

— Страшне, страшне! — каже Лисеня.

Тоді Зайченя швиденько пострибало до
лісового озерця.

Зазирнуло в тиху воду й зраділо.

— Ось яке я, справжнє Зайченя, а не той
страшний звірюка на малюнку. Піду матусю
порадую, який я в неї хороший!

— Ну то й біжи собі! — образилося Лисеня.
— Я ще й не так умію малювати.

— А як? — поцікавилася Вовченя, що
пробігало поблизу і почуло ту розмову. —
Може, й мене намалюєш? Мене ще ніхто не
малював!..

Рис. Ельміра Геруляк

Не встигло Вовченя дух перевести, а Лисеня вже й каже:

— Готово! Оце — ти!

Вовченя набурмосилося:

— Хіба це я?

— А хто ж іще?

— А де мої красиві великі вуха?

— От ті руді плями!

— А де мої красиві гострі зуби?

— Он ті сірі плями!

— У-у-у! — розсердилося Вовченя. — Я не на руді і не на сірі плями схоже, а на свого тата — Ікластого Вовка! А за те, що піддурило мене, я тебе вкушу!

— Ой, не треба! — дзвякнуло Лисеня. Підхопило альбом, фарби та чимдуж тікати!

З переляку аж на греблю до Бобрів заскочило.

— Хто тебе отак налякав! — поцікавився Старий Бобер.

— Вовчисько дурне! Я намалював його, а воно гарчить: «Не так!»

— То намалюй мене!

Всівся Старий Бобер на пеньок. А Лисеня й не дивиться на нього.

— Чом ти на мене не дивишся? — питає Старий Бобер.

— Бо в мене гарна пам'ять! — відповідає Лисеня. — Ось тут лише хвостиком підправляю... І готово!

Глянув Старий Бобер на свій портрет.

Засміявся:

— Гей, Лисеня, ти просто папір брудиш, а малювати не вмієш!

І малята-звірята навкруги сміються.

А цікава Сорока, що все це спостерігала, злетіла на землю, строкатим хвостом мазнула по аркушу — раз, два, і скрегоче Лисеняткові:

— Це ти!

— Ні, — заперечує Лисеня. — Я Лисенятко. А це пляма!

А малята-звірята — ті вже просто регочуть...

Тож Лисеня швиденько свого хвостика-пензлика підігало й до мами побігло.

— Мамо, мамо! — гукає. — Я вже, здається, розумію: спочатку треба вчитися!...

— Ой, синочку, — зраділа Лисиця. — Добре, що ти зрозумів. Це для мене — найкращий подарунок.

(Світанок ч. 5)

ЗАМІСТЬ КВІТІВ:

Замість квітів на свіжу могилу нашої членки-піонерки і
бувшої голови **бл.п. Марії Зозулї**, складаємо 15.00 дол. на
Пресовий Фонд "Нашого Життя"

**членки 21-го Відділу СУА,
Бруклін, Н.Й.**

Замість квітів на могилу **бл.п. Миколи Кохана**, батька
голови нашого Відділу Лідії Гарванко, складаємо 10.00 дол.
на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

**членки 54-го Відділу СУА
Вілмінгтон, Дел.**

У світлу пам'ять моєї колишньої вчительки **бл. п. Євгенії
Храпливої**, складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого
Життя", а дочці покійної Лесі Храпливій — Щур висловлюю
щирі співчуття.

Христина Воевідка

Замість квітів на могилу **д-р Ярослава Воевідки**, який
довгими роками був лікарем **Євгенії Храпливої** та її дочки
Лесі Храпливої-Щур, зложила 20.00 дол. на Пресовий Фонд
"Нашого Життя"

Леся Храплива-Щур, Лондон, Канада

У світлу пам'ять моєї незабутньої Мами **бл. п. Антоніни
Городиської** — бувшої вчительки на рідних землях, вдови
по св. п. о. Михайлові Городиськім, складаю 150.00 дол. на
Стипендіний Фонд СУА через 82-ий Відділ СУА в Нью-
Йорку.

Також, як вислів подяки членкам 82-го Відділу СУА за
співчуття і молитви складаю 15.00 дол. на Пресовий Фонд
"Нашого Життя"

Ірина Г. Іванчишин з родиною

В десяту болючу річницю смерті найдорожчого мужа й
стрийка **бл.п. Романа Кочержука** складають 50.00 дол. на
Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Олена Кочержук — жінка
Марія Гриневиц і Ірина Кочержук-Гарріс із мужем Зольта-
ном — братаниці

Замість квітів на свіжу могилу дорогої і незабутньої
сл.п. **Ганни Дмитерко-Ратич** складаємо на Пресовий Фонд
"Нашого Життя" 25.00 дол.

Мирослава і Ярослав Зубалі

В пам'ять моєї дорогої дружини **бл.п. Любомири
Весоловської** складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "На-
шого Життя"

Дмитро Весоловський

В пам'ять дорогої і незабутньої Мами **бл.п. Марії Фель-
штин** — членки 21-го Відділу СУА, складаю 20.00 дол. на
Пресовий Фонд "Нашого Життя"

син Йосиф Гончарук

Deepest sympathy is extended to Sophia P. Kotyk and her
family on the death of her mother, Lena Parchin. In lieu of flo-
wers a donation of \$10.00. is made to "Our Life" Press Fund.

Harry and Rosalie Polche

Замість квітів на свіжу могилу **сл.п. Ганни Дмитерко-Ра-
тич** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Дарія Ярославська

Замість квітів на домовину **бл. п. Степаниди Проко-
пович** складають 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого
Життя". Вш. Родині висловлюють щире співчуття

Іван і Леонтія Боднаруки

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. проф. Теофілія
Остапюка** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого
Життя"

Ольга Яримович

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. д-р Людмили
Бризгун**, матері нашої приятельки **Оксани Соколик**, скла-
даємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" а
Шановній Родині складаємо щирі співчуття

**Оксана і Орест Зозулї
Лос Анджелес, Кал.**

Замість квітів складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд
"Нашого Життя", на могилу моєї сестри **бл. п. Анни Гу-
менюк** з дому Андрусів, яка разом з чоловіком **бл.п. Воло-
димиром** загинули на Сибірі з голоду. Нехай вітри несуть
пелюстки синіх волошок на їхню могилу. Вічна їм пам'ять

Марія Дубницька

Замість квітів на могилу **бл.п. Ірени з Писецьких-Мату-
шевської** сестри моєї приятельки **Зиновії Камінської**, скла-
даю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Людаика Томин

Для вшанування пам'яті дорогої мені **бл.п. проф. Надії з
Дзеровичів-Литвиненко**, складаю 10.00 дол. на Пресовий
Фонд "Нашого Життя" та 10.00 дол. на Український Музей в
Нью-Йорку.

Марія Котик

В пам'ять **бл.п. Юрія Фединського** професора Індіяна
Університету, який відійшов від нас 11-25-1979 р., складаю
10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Наталія Фединська

Замість квітів на свіжу могилу моєї дорогої і незабут-
ньої товаришки шкільних літ **бл.п. Нусі Врублевської**
складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше
Життя". Мужеві складаю своє щире співчуття.

Зіна Захарченко

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Євгенії Джиґало**
складаю 5.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Галя Назар

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

70-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. ВІРИ БАБЕНКО, ПАС- СЕЙК, Н.ДЖ.

Річні загальні збори Відділу відбулися 15-го лютого
1981 р. в присутності голови Округної Управи Лідії Глад-
кої.

Вибрано управу в такому складі:

Ірина Чайківська — голова, **Марія Бакалець** — заступ-
ниця голови, **Ольга Буртик** — секретарка, **Лідія Ігнат** —
касирка.

Референтки: **Олеся Порохняк і Стефанія Покора** —
організаційні, **Дарія Колатало** — культурно-освітня, **Олена
Бобиляк** — суспільної опіки, **Марта Гурін** — зв'язків, **Марія
Стефанів** — пресова, **Ірина Цапар** — господарська.

Контрольна Комісія: **Осіпа Кобзар** — голова, **Ірина
Дибко-Філіпчак і Анна Ваньо** — членки.

Марія Стефанів,
пресова референтка

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 — 1 і по полудні від 3 — 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

Докінчення: ВІК ТЕХНІЧНОГО РОЗУМУ

недовір'я і фальшивих інформацій. Ми мусимо піти їм на відсіч. Вивчати минуле, зберігати пам'ятки старовини, народнього мистецтва, культури, а понад усе поглиблювати знання про Україну, її минуле, вивчати й плекати рідну мову. Очевидно можна бути патріотом не знаючи рідної мови. Таких ревних діячок серед нас багато; ми їх любимо і шануємо. Але як реакція на свідоме нищення мови в Україні ми мусимо відповісти чином: плеканням знання мови й культури у вільному світі, у цій країні, де приїжджих вітає її символ: статуя "Свободи". Старшим, може, й не підсилу починати вчитися мови батьків, але наша молодь, як відомо, непересічно здібна й треба їй тільки доброї волі щоб вивчити рідну мову. (Сьогодні у широкому світі кожна освічена людина знає найменше дві мови). СУА завжди спішив там де була загрозлива ситуація тож і тут найде способи й можливості для праці у цьому напрямі. Кажучи словами Симоненка:

"Земле рідна! Мозок мій світліє
І душа ніжнішою стає
Як твої сподівання і мрії
У життя впливаються моє"

Повернімося на хвилину до Антуана Де Сент Екзюпері. Як це не дивно, але ця людина техніки, для якої атомна фізика, астрономія, генетика, але теж музика, малярство не мали таємниць, у своїх писаннях звертається до всього що людське, красиве, добре. На закінчення нарисів: "Планета людей" ⁴ читаємо: "Тільки дух торкнувшись глини може створити людину". В іншому місці читаємо: "Треба врятувати духовну спадщину, бо геній народу зов'яне; треба врятувати сам народ, бо спадщина пропаде.

Для добра мого краю доведеться мені кожну мить діяти в цьому напрямі всією силою моєї любови".⁴

Нашу відповідальність збільшує ще й минуле, заповіти, які оставили нам впадші за волю народу. Вони, може, не висказали їх словами, але за них говорить пам'ять про їх вчинки. 19-го березня 1918 р. відбувся в Києві похорон геройських студентів, яких замучили й вбили більшовики під Крутами. 400 юнаків проти тисячів більшовиків. Ось виняток з промови Людмили Старицької Черняхівської під час похоронів.⁶

"Того дня, коли більшовики вступили в Київ, коли здавалось, усе загинуло, прийшла до мене мати одного з поляглих юнаків та впала передо мною навколішки.

"Я мала одного сина, так, як сонце в небі, — сказала вона, — і він пішов проти більшовиків. Коли б я йому сказала одне слово, коли б я прохала його лишитись, він пожалував би мене й зостався б зі мною, але я не сказала ні слова; — коли Україні потрібні наші діти, хай ідуть. Тільки скажіть мені, поклянїться мені що Україна не загинула, і тоді я не буду плакати, не буду вбиватися за єдиним моїм сином". Заради цих матерів, заради цих юнаків-героїв ми повинні всі, що лишилися живими, поклястись на цій могилі — віддати Україні все наше життя. Тільки всесильною працею на життя України можемо ми покітувати їх жертву та зняти з них тягар марної, німої смерті".

1. Huxley, Aldous. Brave New World
2. Сверстюк, Євген. Вибране
а) Собор у риштованні б) Іван Котляревський сміється
в) Чим глибше в землю тим вище в небо
3. Fromm, Erich. The Art of Loving
Escape From Freedom
4. Антуан Де Сент Екзюпері.
а) Малий принц б) Планета людей
5. Леся Українка: II. Уривки з листа
На гострому, сірому камені блиснуло щось наче племін;
Квітка велика, хороша свіжі пелюстки розкрила,
Із краплі роси самоцвітом блищали на дні,
Камінь пробила вона, той камінь, що все переміг,
Що задавив і могутні дуби
І терни непокірні.
Квітку ту вчені люди зовут Saxifraga
Нам, поетам, годиться назвати її "ломикамінь"
І шанувати її більше від пишного лавру.
- 6 А слово пламенем взялося

"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined — by Ukrainian Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., N. Y., N. Y. 10003

Subscription in the United States of America \$13.00, half year \$7.00, single copy \$1.30.

COUNTRIES OTHER THAN U. S. (with the exception of South America) may send the subscription in their currency, which will equal the amount of 13.00 American dollars.

ПЕРЕДПЛАТА В США: річна ... 13.00 дол. піврічна 7.00 дол. Поодинокі число 1.30 дол.

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США (за винятком Південної Америки) можуть вплачувати у своїй валюті, в сумі яка дорівнює вартості 13.00 американських доларів.

Printed in U. S. A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N. J., 07011
©Copyright 1981 Ukrainian Women's League of America, Inc.

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y. and at additional
mailing offices" Return to "Our Life" Magazine, (USPS 414-660)
108 Second Ave. New York, N. Y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Взори зі збірки Валі Кузьмич. Село Головниця, район Корець, область Рівне, Волинь. 1. Стоячий комір, 2. Пазуха, 3. Манжет, 4. Взір "вишеньки". Крем'яниччина — Волинь. Із збірки вишивок Музею Наукового Товариства ім. Т. Шевченка у Львові 1938 р. Видавництво "Українська Преса" Івана Тиктора.

Рис. Ольга Трачук